

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής

Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΟΙ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ

... Ο νέος ενωτικός εργατικός ξεσηκωμός, έδειξε καθαρά τη δυνατότητα και την ανάγκη να παλέψουμε για την ανατροπή της κυριαρχίας του εργατοπατερισμού στα εργατικά συνδικάτα. Πράγμα που σημαίνει να δώσουμε τέλος στις σεχταριστικές πρακτικές και να αγωνιστούμε για το δικαίωμα όλων των εργαζόμενων να αποφασίζουν οι ίδιοι αν θα απεργήσουν, γιατί θα απεργήσουν και πόσο θα απεργήσουν. Να αγωνιστούμε δηλαδή για Γενικές Συνελεύσεις δημοκρατικές, οι οποίες, ύστερα από ελεύθερη έκφραση όλων των απόψεων, θα αποφασίζουν για κάθε κινητοποίηση και διαπραγμάτευση. Και θα εκλέγουν και θα ανακαλούν τους εκπροσώπους τους. Με λίγα λόγια, να αγωνιστούμε για μαζικά ενωτικά εργατικά συνδικάτα, δημοκρατικά, ελεύθερα, με δική τους ανεξάρτητη ταξική εργατική πολιτική, χωρίς εργατοπατερικές κλίκες και κομματικούς πάτρωνες. Σε κάθε κλάδο και τόπο δουλειάς, σε κάθε σωματείο, να διεκδικήσουμε το δημοκρατικό δικαίωμα όλων των εργαζόμενων να αποφασίζουν οι ίδιοι για την λύση των προβλημάτων τους. Ανοίγοντας έτσι το δρόμο για το ενιαίο μέτωπο ταξικής εργατικής αντεπίθεσης. Για την απόκρουση και ανατροπή της ληστρικής καπιταλιστικής επίθεσης.

Σελίδα 3

**ΚΟΣΟΒΟ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ
ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ**

Σελίδα 11

**ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ
ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΜΕΤΩΠΟ**

Σελίδα 6-7

**ΖΑΧΟΠΟΥΛΙΑΔΑ &
ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ**

Σελίδα 9

Κυκλοφόρησε σε δεύτερη έκδοση

το βιβλίο του συντρόφου Βαγγέλη Σακάτου με τίτλο "Στρατιώτης Β' κατηγορίας - επικίνδυνος Γ' κατηγορίας", από τις εκδόσεις ΔΡΟΜΩΝ

Η παρουσίαση του βιβλίου έγινε με επιτυχία το βράδυ της 16 - 1 - 08 στην αίθουσα της Ε.Σ.Η.Ε.Α.

Με το βιβλίο του αυτό ο σύντροφος Βαγγέλης αφηγείται, παραστατικά, τις τραγελαφικές και απάνθρωπες,

καταστάσεις που έζησε ο ίδιος

ως στρατιώτης, χαρακτηρισμένος από την μετεμφυλιακή "εθνικόφωνα" αντεπαναστατική εξουσία του κεφαλαίου, ως επικίνδυνος τρίτης κατηγορίας, επειδή ήταν αριστερός. Καθένας που θα διαβάσει το αξιόλογο αυτό αφήγημα, θα αποκτήσει μια αμυδρή, θα λέγαμε, αλλά πραγματική ιδέα, για

τους διωγμούς των αγωνιστών κάτω από το αντιδραστικό αστυνομικό - στρατιωτικό καθεστώς που επιβλήθηκε στη χώρα μας απ' τους ντόπιους και τους ξένους ιμπεριαλιστές, ύστερα από την προδοσία και την συντριβή του εργατο - λαϊκού επαναστατικού μας κινήματος το οποίο είχε ανδρωθεί στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, τη φασιστική κατοχή και την καπιταλιστική εξουσία. Βρέθηκε όμως να 'χει επικεφαλής του μιαν ανάξια ψευτοκομμουνιστική καιροσκοπική ηγεσία. Η οποία με την πολιτική της "εθνικής ενότητας" και του "λαϊκού μετώπου", οδήγησε το επαναστατικό κίνημα στον αφοπλισμό και στη σφαγή.

Αλλά, για το έγκλημα αυτό της σταλινικής ψευτοκομμουνιστικής ηγεσίας του ΚΚΕ, που έριξε τους επαναστάτες στα νύχια της καπιταλιστικής αντίδρασης, θα συνεχίσουμε, από το επόμενο φύλλο μας, να δημοσιεύουμε διάφορα αποκαλυπτικά κείμενα για τα "Δεκεμβριανά" και για την ήττα του ΕΑΜ - ΕΛΛΑΣ το 1944 - 1949.

Ζητείστε την Ειδική Έκδοση για το
Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και τις
Θέσεις του Π.Πουλιόπουλου

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαίο Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυνάρτηση του Πλαγιάστου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (έξ Αθηνών)

Ειδική Έκδοση Νο 7 - Μάρτης 2006

Ο αγώνας των εργατών στα εργοστάσια που πάνε για κλείσιμο, η επιστράτευση των ναυτεργατών, ο αγώνας των τραπεζοϋπαλλήλων και η μεγάλη συμμετοχή στη γενική απεργία της 15 Μάρτη, αποδείκνουν την ανάγκη να παλέψουμε για το **ΕΝΙΑΙΟ ΤΡΑΞΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ** εργατικής αντεπίθεσης, εδώ και τώρα.

ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΣ (Σελ. 4)

Π.Πουλιόπουλος για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο
"Μην περιφρονάμε το λίγο πουάι τώρα δυνατό, όσο λιγοστό κι αν είναι, περιμένοντας άπραγο το παλι που θάρθει αύριο. Γιατί δε θάρθει μαρξία μόνο του. Πρέπει να το τσιμώσουμε και μεις από τώρα." (Σελ. 14)

Διαδώστε - ενισχύστε την Εργατική Δημοκρατία

Ζητάμε συγγνώμη από τους αγωνιστές που μας ρωτάνε γιατί καθυστερήσαμε τόσο πολύ την έκδοση της εφημερίδας μας.

Θα κάνουμε ότι μπορούμε για να πυκνώσουμε την έκδοσή της.

Τα πράγματα όμως κάθε μέρα δυσκολεύουν πιο πολύ. Όλα ακριβαίνουν. Κι οι ανάγκες μεγαλώνουν. Ενώ η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας στηρίζεται αποκλειστικά στο υστέρημα λιγοστών αγωνιστών του εργατικού κινήματος. Παρ' όλα αυτά η έκδοσή της πρέπει να πυκνώσει.

Κι αυτό μπορεί να γίνει μόνο με έναν τρόπο: με την πιο πλατιά διάδοσή της, την οικονομική ενίσχυσή της και το γράψιμό της, από ολοένα περισσότερους αγωνιστές εργάτες που καταλαβαίνουν την ανάγκη να παλέψουν μαζί μας για να νικήσει η δημοκρατία της εργατικής τάξης.

Διαβάστε - διαδώστε - γράψτε - ενισχύστε την Εργατική Δημοκρατία.

Σχηματίστε ομάδες υποστήριξής της.

Κάντε την όπλο του αγώνα για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και για κυβέρνηση εργατών - φτωχών αγροτών με σοσιαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Τεύχος Νο 48 - Μάρτης 2008

ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΟΙ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ

Η μαζική αγωνιστική συμμετοχή χιλιάδων εργαζόμενων στην απεργία, στις συγκεντρώσεις και στις πορείες, που κάλεσε η Γ.Σ.Ε.Ε. - ΑΔΕΔΥ στις 12 του περασμένου Δεκέμβρη, σωστά χαρακτηρίστηκε ως ένας νέος ενωτικός - αγωνιστικός ξεσηκωμός, τούτη τη φορά, ενάντια στην αντεργατική κεφαλαιοκρατική πολιτική της μειοψηφικής και αδίσταχτης κυβέρνησης της "Νέας Δημοκρατίας".

Πράγματι, ήταν ένας ανοργάνωτος αυθόρμητος ενωτικός εργατικός ξεσηκωμός, μαζικότερος κι από εκείνον τον ξαφνικό ξεσηκωμό του Απρίλη 2001,

που είχε ταρακουνήσει συθέμελα την "εκσυγχρονιστική" κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, όταν εκδήλωσε την πρόθεση (με το νομοσχέδιο Γιαννίτση) να κάνει πράξη τα σχέδια της κυβέρνησης Μητσοτάκη και τις απαιτήσεις των αφεντικών της "Ευρωπαϊκής Ένωσης", για την κατεδάφιση των ασφαλιστικών κατακτήσεων του εργατικού μας κινήματος. Όστε

να ικανοποιηθούν παραπέρα οι ληστρικές αξιώσεις του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.

Και οι δύο αυτές εκρήξεις εργατικής οργής (του 2001 και του 2007) όπως και όλες οι άλλες μικρότερες αγωνιστικές ταξικές κινητοποιήσεις των εργαζόμενων όλης της χώρας στα επτά αυτά χρόνια, αναμφίβολα φανέρωσαν όχι απλά την δυσανεμία, αλλά και την οργή και την αγανάκτηση που φωλιάζει και μεγαλώνει στην ψυχή των εργατών και όλων των εκμεταλλεζόμενων, καθώς διαπιστώνουν καθημερινά, την διπροσωπία, τη δολιότητα και την συμπαιγνία

των κυβερνητικών σχηματισμών και των κομμάτων του δικομματισμού, στην μεθοδική προώθηση της επίθεσης του κεφαλαίου για την κατάλυση των εργατικών κατακτήσεων και των δικαιωμάτων.

Ιδιαίτερα ο νέος εργατικός ξεσηκωμός του περασμένου Δεκέμβρη, έδειξε πεντακάθαρα το θυμό και τη θέληση όλων των εργαζόμενων να υπερασπιστούν τις ασφαλιστικές κατακτήσεις τους και να αποκρούσουν την αντεργατική πολιτική της μειοψηφικής κυβέρνησης των ψεύτικων υποσχέσεων, της διαφθοράς και των σκανδάλων.

Με άλλα λόγια, οι εργαζόμενοι του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, με την ενωτική αγωνιστική κινητοποίησή τους, έδειξαν, ακόμα μια φορά, τι μπορούσαν και τι έπρεπε να κάνουν οι ηγεσίες των συνδικαλιστικών παρατάξεων, των κομμάτων και των οργανώσεων ολόκληρου του εργατικού κινήματος: ν' αφήσουν τα κούφια

... Έτσι, με την αγκυλωμένη αριστερά στο σεχταριστικό της περιθώριο, ο νέος εργατικός ξεσηκωμός, όπως και ο προηγούμενος του 2001, αφέθηκε κι αυτός στα χέρια των εργατοκαπιλών υπηρετών της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας. Κι ενώ μπορούσε να γίνει η αφετηρία για μια δυναμική ενιαιομετωπική ταξική κινητοποίηση ολόκληρης της εργατικής τάξης, ενάντια στη ληστρική καπιταλιστική επίθεση, οδηγήθηκε, τελικά, και πάλι, στη γνωστή από πολλά χρόνια διαδικασία εκτόνωσης και αποκλιμάκωσης, ακόμα μεγαλύτερης διάσπασης του απεργιακού αγώνα. Επιτρέποντας στην μειοψηφική κυβέρνηση να προχωρήσει στην ψήφιση του αντισυμβαλλοτικού νόμου που στοχεύει στην κατεδάφιση της Κοινωνικής Ασφάλισης των εργαζομένων...

λόγια και να κάνουν πράξη τα συνθήματα και τις διακηρύξεις τους για ενότητα και αγώνα, να απορρίψουν κάθε διάλογο και παζάρι με την κυβέρνηση, να υψώσουν ένα ενιαίο δυναμικό πανεργατικό μέτωπο ταξικής πάλης ενάντια στην αντεργατική ληστρική επίθεση της κυβέρνησης του κεφαλαίου και να καλέσουν όλους τους εργαζόμενους σε ενωτικές Γενικές Συνελεύσεις να συζητήσουν δημοκρατικά και να αποφασίσουν ένα σχέδιο μαχητικής πανεργατικής δράσης, για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους.

Όμως, καμιά από τις παρατάξεις και κανένα κόμμα ή οργάνωση της αριστεράς, δεν το βρήκε αναγκαίο να ανταποκριθεί στην αγωνιστική ενιαιομετωπική θέληση και πράξη των χιλιάδων απεργών διαδηλωτών της 12 Δεκέμβρη. Που συγκρότησαν τα συλλαλητήρια της Γ.Σ.Ε.Ε. - ΑΔΕΔΥ,, όχι ασφαλώς από συμπάθεια στους

γνωστούς εργατοκάπηλους της ΠΑΣΚΕ ή της ΔΑΚΕ αλλά για να προωθήσουν τις διεκδικήσεις τους. Περιφρονώντας, όμως, τη σκέψη και τον αγώνα των εργαζόμενων, κάθε μια από τις συνδικαλιστικές και πολιτικές αυτές ηγεσίες, της αριστεράς, προτίμησε και πάλι να τραβήξει τον δικό της "ανεξάρτητο" δρόμο, συνεχίζοντας την ίδια διασπαστική, χρεοκοπημένη, σεχταριστική και καιροσκοπική πολιτική της. Καλώντας, ταυτόχρονα, σε "ενότητα και αγώνα" κάτω από τη δική τους "ένδοξη" σημαία των απειράριθμων "λαθών", των καταστροφικών ηττών και των διασπάσεων.

Όπως πάντα, η ηγεσία του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, δεν ένοιωσε, κι αυτή τη φορά, καθόλου την ανάγκη να αφουγκραστεί τη φωνή και ν' ακούσει την ενωτική αγωνιστική πρόταση των απεργών διαδηλωτών, που με τη μαζική συμμετοχή τους στα συλλαλητήρια της εργατοπατερικής Γ.Σ.Ε.Ε. - ΑΔΕΔΥ, απλά και καθαρά αποδοκίμασαν τις δικές της ξεχωριστές συγκεντρώσεις και ολό-

Στη Σελίδα 4

ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΟΙ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Από Σελίδα 3

κληρη την σεχταριστική διασπαστική πρακτική του ΠΑΜΕ. Καθώς φάνηκε, ούτε καν πέρασε από το μυαλό, αυτής της φωνακλάδικης ηγεσίας, ότι αν αποφάσιζε να κάνει δική της την ενωτική αγωνιστική πρόταση των χιλιάδων διαδηλωτών και καλούσε, εκείνη κιόλας την ώρα, όλες τις παρατάξεις να παλέψουν μαζί, σε ενιαίο μέτωπο, με βάση ένα κοινό σχέδιο δράσης ταξικής, που θα το αποφάσιζαν οι Γενικές Συνελεύσεις των εργαζόμενων όλων των κλάδων, οι εργατοκάπηλοι της ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ δεν θα ήξεραν κατά που να κάνουν.

Αλλά, ούτε και καμιά από τις άλλες υποδιαιρέσεις της συνδικαλιστικής και της πολιτικής αριστεράς (ρεφορμιστικής και "επαναστατικής") κατάφερε ν' ακούσει και να ενστερνιστεί τη θέληση και τα αιτήματα του νέου αυθόρμητου εργατικού ξεσηκωμού του Δεκέμβρη.

Οι περισσότερες από τις οργανώσεις, τις ομάδες, τα "μέτωπα" και τα "κόμματα" της επονομαζόμενης άκρας αριστεράς, στην απέλπιδα προσπάθεια που καταβάλουν από καιρό να κατα-

Η πολιτική της λιτότητας και της καταπάτησης των κατακτήσεων της εργατικής τάξης, που διαρκεί 34 ολόκληρα χρόνια, αναμφίβολα, χρωστάει την επιτυχία της στην εργατοκαπιλική ηγεσία του συνδικαλιστικού μας κινήματος και, ιδίως, στην χρεοκοπημένη ηγεσία της αριστεράς.

σκευάσουν το δικό τους διασπαστικό ΠΑΜΕ και το "νέο κίνημα", δεν έδωσαν καμιά σημασία στο νόημα των μαζικών ενωτικών εργατικών συλλαλητηρίων που έγιναν ξανά, κάτω από τις ταμπέλες των εργατοκαπήλων της Γ.Σ.Ε.Ε. και της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. Κατά τη δική τους "επαναστατική" αντίληψη, ο ενιαίος εργατικός αγώνας, που ζητούσαν οι απεργοί διαδηλωτές, θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο αν προχωρήσει ο "συντονισμός των σωματείων" κάτω από τη δική τους καθοδήγηση. Κι όσο οι εργαζόμενοι δεν θα το καταλαβαίνουν αυτό, κακό του κεφαλιού τους. Έτσι νομίζουν, αυτοί. Τους διαφεύγει όμως μια μικρή λεπτομέρεια. Ότι οι εργαζόμενοι επηρεάζονται ή ανήκουν στις διάφορες παρατάξεις, ή και δεν θέλουν ν' ανήκουν σε καμιά παράταξη. Συντονισμός σωματείων, λοιπόν, τα οποία δεν εκπροσωπούν όλους τους εργαζόμενους, ή την πλειοψηφία έστω, και άρα δεν εκφράζουν τις σκέψεις, τους προβληματισμούς και τη θέληση των διαφόρων στρωμάτων της εργατικής τάξης, δεν είναι παρά μόνο προσπά-

θεια συντονισμού κάποιων ομάδων, απομονωμένων. Πρόκειται για συντονισμό, στην ουσία, μεταξύ ορισμένων σωματείων σφραγίδων. Πρόκειται δηλαδή για άλλον ένα σεχταριστικό μύθο, χειρότερο κι απ' αυτόν το μύθο του ΠΑΜΕ. Επομένως, τσάμπα κόπος ή μια ακόμα τρύπα στο νερό. Που οπωσδήποτε καμιά σχέση δεν έχει με τον ενιαίο εργατικό αγώνα, με την πάλη για το ενιαίο μέτωπο εργατικής αντεπίθεσης, που απαιτεί η πραγματικότητα.

Από την άλλη, οι διάφορες συνιστώσες της ερμαφρόδιτης, "ανανεωτικής", "ριζοσπαστικής" και δε συμμαζεύεται, αριστεράς, προσκολλημένες και βολεμένες στο πλευρό του κρατικοδίαιτου εργατοπατερισμού, καθώς είναι, θριαμβολόγησαν βεβαίως, για τη μαζική συμμετοχή των

εργατών στην απεργία και στα συλλαλητήρια των εργατοκαπήλων της Γ.Σ.Ε.Ε. - Α.Δ.Ε.Δ.Υ. Και ως συνήθως, έσπευσαν να συμβουλευσουν, αυτούς τους πρωτεργάτες των παρασκηνιακών α-

ντεργατικών συνεννοήσεων, "διαλόγων" και συμφωνιών (τους ηγέτες της ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ) να μην ξεχάσουν να κλιμακώσουν τον αγώνα!! Αληθινά "ριζοσπαστική" πολιτική χωρίς άλλο, που βοηθάει, οπωσδήποτε, στην εδραίωση του εργατοπατερισμού, στην κλιμάκωση της αντεργατικής επίθεσης και στην αύξηση των καπιταλιστικών κερδών.

Έτσι, με την αγκυλωμένη αριστερά στο σεχταριστικό της περιθώριο, ο νέος εργατικός ξεσηκωμός, όπως και ο προηγούμενος του 2001, αφέθηκε κι αυτός στα χέρια των εργατοκαπήλων υπηρετών της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας. Κι ενώ μπορούσε να γίνει η αφετηρία για μια δυναμική ενιαιομετωπική ταξική κινητοποίηση ολόκληρης της εργατικής τάξης, ενάντια στη ληστρική καπιταλιστική επίθεση, οδηγήθηκε, τελικά, και πάλι, στη γνωστή από πολλά χρόνια διαδικασία εκτόνωσης και αποκλιμάκωσης, ακόμα μεγαλύτερης διάσπασης του απεργιακού αγώνα. Επιτρέποντας στην μειοψηφική κυβέρνηση να προχωρήσει στην ψήφιση του αντιασφαλιστικού νόμου που στοχεύει στην κατεδάφιση της Κοινωνικής Ασφάλισης των εργαζόμενων.

Γνωστό το σκηνικό. Μετά τον ξεσηκωμό του Δεκέμβρη, η στριμωγμένη μειοψηφική κυβέρνηση, μανουβράροντας, άνοιξε έναν νέο κύκλο

παραπλανητικού "διαλόγου", για την αναζήτηση, δήθεν, λογικότερων λύσεων στα προβλήματα της ασφάλισης. Προβλήματα που ποτέ δεν είχαν και δεν θά 'χουν την πρόθεση να τα λύσουν οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου.

Ως λογικοί και καλοπροαίρετοι άνθρωποι, όμως, οι "εκπρόσωποι των εργαζομένων" οι πράσινοι, μαζί με τους ροζέ και τους μπλε "ηγέτες" της Γ.Σ.Ε.Ε. - Α.Δ.Ε.Δ.Υ., δεν κατήγγειλαν την μανούβρα και δεν έφεραν καμιά αντίρρηση. Αντίθετα, με πολύ προθυμία έσπευσαν να πιάσουν θέση στα τραπέζια του νέου παρασκηνιακού "διαλόγου" ξεχνώντας, βέβαια, κάθε κουβέντα, υπόσχεση ή ψευτοφοβέρα, για "κλιμάκωση του αγώνα".

Οπότε οι εργαζόμενοι, που το έχουν ξαναδεί το ίδιο έργο πολλές φορές, δεν δυσκολεύτηκαν να καταλάβουν, ασφαλώς, ότι από τον καινούργιο "διάλογο" οι μόνοι ζημιωμένοι θα είναι οι ίδιοι. Και καθώς δεν βλέπουν κανένα φως από την πολύχρωμη και αθεράπευτα αγκυλωμένη, αριστερά, αντιμέτωποι με τις απειλές της απόλυσης και με τον φόβο της ανεργίας, βλαστημώντας, άρχισαν πάλι να μετράνε τα χαμένα μεροκάματα από τις στημένες απεργίες που αποφασίζονται πίσω από την πλάτη τους, απ' τους βολεμένους εργατοπατέρες, αυτούς που παζαρεύουν, για λογαριασμό της εργα-

Οι αγωνιστές της αριστεράς, οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, οφείλουμε πρώτ' απ' όλα να παλεύουμε για την ταξική ενότητα της τάξης μας, για την ενότητα όλων των εργαζομένων ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, ανεξάρτητα από κομματικές ή πολιτικές διαφορές.

τικής τάξης, χωρίς ποτέ να τη ρωτάνε, για οτιδήποτε.

Αυτό το ίδιο ακριβώς έργο το παρακολούθησαν, οι εργάτες κι όλοι οι εκμεταλλεούμενοι της χώρας, και την Άνοιξη του 2001, όταν μετά τον απεργιακό σεισμό, στη θέση του Γιαννίτση πήγε ο "μετριοπαθής" και "λογικότερος" Ρέπας και μαζί με τους ίδιους εκπρόσωπους της Γ.Σ.Ε.Ε. - Α.Δ.Ε.Δ.Υ., σκηνοθέτησαν και τότε εκείνον τον συναινετικό παρασκηνιακό "διάλογο", ο οποίος κατέληξε στον γνωστό νόμο του Ρέπα. Το νόμο, που χωρίς να δώσει οποιαδήποτε

ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΟΙ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Από Σελίδα 5

ποτε λύση στο ασφαλιστικό, αφάιρεσε άλλο ένα κομμάτι από τις κατακτήσεις των ασφαλισμένων και μετέφερε υποχρεώσεις των καπιταλιστών στις πλάτες του εκμεταλλευόμενου λαού.

Για να πούμε ολόκληρη την αλήθεια, αυτό το ίδιο σκηνικό των στημένων εργατοπατερικών απεργιών και των παρασκηνιακών "διαλόγων" μεταξύ "κοινωνικών εταίρων" και υπουργών της δικομματικής (αλλά και οικουμενικής) συγκυβέρνησης, έχουν υποχρεωθεί (εξαιτίας της αγκυλωμένης και κατακερματισμένης αριστεράς) να το ζούνε και να το πληρώνουν οι εργάτες και όλοι οι εκμεταλλευόμενοι της χώρας 34 ολόκληρα χρόνια! Με την ίδια μέθοδο των 24ωρων

Τα εργατικά συνδικάτα, πρέπει να γίνουν όργανα ελεύθερης έκφρασης και πάλης όλων των εργατών και να μην είναι φέουδα κομμάτων και εργατοπατερικών κλικών. Αποστεωμένες σφραγίδες κομματικών υπαλλήλων, που δίδωχνουν μακριά τους εργάτες.

"γενικών απεργιών" και των ειρηνικών εκτονωτικών συλλαλητηρίων, από τις πρώτες κιόλας μέρες της αποκαλούμενης "δημοκρατικής" μεταπολίτευσης, (από το 1974 δηλαδή) οι εργατοπατερικές Διοικήσεις της Γ.Σ.Ε.Ε. - Α.Δ.Ε.Δ.Υ., συνεργάστηκαν συστηματικά με όλες τις κυβερνήσεις (πάντα πίσω από τις πλάτες των εργαζόμενων) για να ικανοποιήσουν τις ληστρικές απαιτήσεις του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου, με το τμηματικό στραγγαλισμό των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων!

Η πολιτική της λιτότητας και της καταπάτησης των κατακτήσεων της εργατικής τάξης, που διαρκεί 34 ολόκληρα χρόνια, αναμφίβολα, χρωστάει την επιτυχία της στην εργατοκαπηλική ηγεσία του συνδικαλιστικού μας κινήματος και, ιδίως, στην χρεοκοπημένη ηγεσία της αριστεράς.

Με τις στημένες εκτονωτικές απεργίες και τις διασπαστικές πρακτικές, οι κρατικοδίαιτοι εργατοπατέρες όλων των αποχρώσεων και των επιπέδων, στα 34 αυτά χρόνια, πρακτικά αχρήστεψαν το όπλο της απεργίας και το μετέβαλαν στο αντίθετό του.

Με τις ξεχωριστές συγκεντρώσεις και με το σύνολο της σχεταριστικής πρακτικής τους, οι

αριστερές παρατάξεις, πρόσφεραν τις καλύτερες υπηρεσίες στους εργατοκάπηλους, βαθαίνοντας την απογοήτευση, τη διάσπαση και την αποδιοργάνωση των εργατικών συνδικάτων. Τα οποία συνδικάτα μετατράπηκαν σε γραφειοκρατικές σφραγίδες και κομματικά παραμάγαζα. Ξαναγύρισαν δηλαδή στην ίδια σχεδόν ελεινή παραλυτική κατάσταση που επικρατούσε και πριν από το πραξικόπημα του Απρίλη 1967, όπου η ΓΣΕΕ ελέγχονταν από τους εργατοπατέρες της Ένωσης Κέντρου και της "δημοκρατικής" Αριστεράς.

Και ασφαλώς, η κατάσταση αυτή δε θα καλυτερέψει, αλλά θα χειροτερέψει κι άλλο, αν οι πρωτοπόροι εργάτες αγωνιστές της αριστεράς δεν αποφασίσουν να αντιδράσουν και να ανατρέψουν τη σχεταριστική πολιτική και πρακτική της κομματικής διάσπασης των εργαζόμενων. Πολιτική και πρακτική που εξυπηρετούν μόνο τους εργατοκάπηλους πράκτορες του καπιταλισμού και των κυβερνήσεών του.

Οι αγωνιστές της αριστεράς, οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, οφείλουμε πρώτ' απ' όλα να παλεύουμε για την ταξική ενότητα της τάξης μας, για την ενότητα όλων των εργαζόμενων ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου, ανεξάρτητα από κομματικές ή πολιτικές διαφορές.

Τα εργατικά συνδικάτα, πρέπει να γίνουν όργανα ελεύθερης έκφρασης και πάλης όλων των εργατών και να μην είναι φέουδα κομμάτων και εργατοπατερικών κλικών. Αποστεωμένες σφραγίδες κομματικών υπαλλήλων, που δίδωχνουν μακριά τους εργάτες.

Χωρίς αγώνα για την μαζικοποίηση και για την δημοκρατική, ελεύθερη από κάθε περιορισμό, λειτουργία των εργατικών συνδικάτων, είναι αδύνατο να καρποφορήσει οποιοσδήποτε αγώνας για την ανατροπή της κυριαρχίας των κρατικοδίαιτων εργατοκαπηλικών κλικών. Και οι κυβερνήσεις του κεφαλαίου θα συνεχίσουν να προωθούν τις αντιδραστικές αντεργατικές "μεταρρυθμίσεις" τους. Ωςπυ, κάποιοι νέοι εθνοσωτήρες στρατοκράτες θα αποφασίσουν να βγουν στην σκηνή για να βάλουν τέλος στις απεργίες και στις τσαλαπατημένες συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Και βέβαια πρέπει να παλέψουμε για τον ορι-

ζόντιο συντονισμό των σωματείων. Με μια βασική προϋπόθεση όμως: την απόφαση του συντονισμού δεν θα την πάρουν κάποιες ομάδες που ελέγχουν τις Διοικήσεις, δηλαδή τις σφραγίδες κάποιων σωματείων. Μια τέτοια πρακτική δεν διαφέρει σε τίποτε από τις πρακτικές των εργατοκαπηλικών κλικών και δεν μπορεί ν' αλλάξει σε τίποτα την κατάσταση. **Για να υπάρξει πραγματικός και ουσιαστικός συντονισμός σωματείων, την απόφαση πρέπει να την πάρουν οι εργαζόμενοι, οι δημοκρατικές, ανοικτές, ελεύθερες, μαζικές, Γενικές Συνελεύσεις, όλων, χωρίς καμιά εξαίρεση, των εργαζόμενων του κάθε κλάδου ή χώρου δουλειάς.** Πράγμα που σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να συζητήσουν δημοκρατικά, εξαντλητικά, για τον σκοπό του συντονισμού. Για την ανάγκη ανάπτυξης κοινής δράσης ενάντια σε κάθε διάσπαση κι ενάντια σε όλες τις αποχρώσεις και παραλλαγές εργατοπατερισμού, κοινή δράση για το ενιαίο μέτωπο εργατικής ταξικής αντεπίθεσης. Διαφορετικά ο συντονισμός δε θά 'χει κανένα νόημα, ή μάλλον θα μεγαλώσει τον διασπαστικό τραγέλαφο.

Ο νέος ενωτικός εργατικός ξεσηκωμός του Δεκέμβρη, έδειξε καθαρά τη δυνατότητα και την ανάγκη να παλέψουμε για την ανατροπή της κυριαρχίας του εργατοπατερισμού στα εργατικά συνδικάτα. Πράγμα που σημαίνει να δώσουμε τέλος στις σχεταριστικές πρακτικές και να αγωνιστούμε για το δικαίωμα όλων των εργαζόμενων να αποφασίζουν οι ίδιοι αν θα απεργήσουν, γιατί θα απεργήσουν και πόσο θα απεργήσουν. Να αγωνιστούμε δηλαδή για Γενικές Συνελεύσεις δημοκρατικές, οι οποίες, ύστερα από ελεύθερη έκφραση όλων των απόψεων, θα αποφασίζουν για κάθε κινητοποίηση και διαπραγμάτευση. Και θα εκλέγουν και θα ανακαλούν τους εκπροσώπους τους. Με λίγα λόγια, να αγωνιστούμε για μαζικά ενωτικά εργατικά συνδικάτα, δημοκρατικά, ελεύθερα, με δική τους ανεξάρτητη ταξική εργατική πολιτική, χωρίς εργατοπατερικές κλίκες και κομματικούς πάτρωνες. Σε κάθε κλάδο και τόπο δουλειάς, σε κάθε σωματείο, να διεκδικήσουμε το δημοκρατικό δικαίωμα όλων των εργαζόμενων να αποφασίζουν οι ίδιοι για την λύση των προβλημάτων τους. Ανοίγοντας έτσι το δρόμο για το ενιαίο μέτωπο ταξικής εργατικής αντεπίθεσης. Για την απόκρουση και ανατροπή της ληστρικής καπιταλιστικής επίθεσης.

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η τακτική του ενιαίου μετώπου δεν σημαίνει καθόλου μια "εκλογική σύμπραξη" με τους κορυφαίους παράγοντες που στοχεύουν σε τούτους ή σε εκείνους τους εκλογικούς σκοπούς. Η τακτική του ενιαίου μετώπου αποβλέπει να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών, που ακολουθούν άλλα κόμματα ή ομάδες, ή που είναι ακομμάτιστοι, για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης ενάντια στη μπουρζουαζία. Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων, γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού". (Απόφαση του 4ου Συνεδρίου πάνω στην τακτική της Κομμουνιστικής - 3ης - Διεθνούς, Νοέμβρη - Δεκέμβρη 1922).

Αυτή ήταν η ουσία της άποψης που είχαν οι ηγέτες της 3ης Διεθνούς, ο Λένιν, ο Τρότσκι και όλοι οι μπολσεβίκοι μαρξιστές επαναστάτες, σε όλο τον κόσμο, για την τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου, όταν θεμελιώναν τα Κομμουνιστικά Κόμματα, τα νέα επαναστατικά κόμματα της προλεταριακής πρωτοπορίας, μετά από τον πλήρη εκφυλισμό των κομμάτων της 2ης Διεθνούς.

Όταν, δηλαδή, με όλες τους τις πνευματικές δυνάμεις, πάλευαν να εξουδετερώσουν την επίδραση των ρεφορμιστικών και των αστικών κομμάτων και συνδικάτων, πάνω στις διασπασμένες εργατικές μάζες.

Το καθοριστικό ζήτημά τους δεν ήταν καθόλου η εκλογική σύμπραξη με τους "κορυφαίους παράγοντες", δηλαδή τους ηγέτες, των διαφόρων κομμάτων και οργανώσεων του εργατικού κινήματος. Αντίθετα, ο βασικός τους στόχος, η κύρια επιδίωξή τους, ήταν να ενώσουν και να τραβήξουν όλους τους εργάτες στον ταξικό αγώνα, ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και εξουσία. Γνωρίζοντας ασφαλώς καλά ότι τον επαναστατικό αυτό στόχο δεν θα τον πετύχαιναν ποτέ με οποιαδήποτε εκλογική σύμπραξη ή συμπόρευση, με τα αριστερά στηρίγματα του καπιταλισμού, με τους οπορτουνιστές πράκτορες της κεφαλαιοκρατίας.

Ενάντια στη διάσπαση των εργατικών μαζών και απέναντι στη ληστρική επίθεση του παρακμασμένου κα-

πιταλισμού, οι μπολσεβίκοι ηγέτες, πολεμώντας σταθερά τις ρεφορμιστικές κοινοβουλευτικές αυταπάτες και πρακτικές, αντιτάσσανε την προλεταριακή επαναστατική πολιτική και τακτική της πάλης των τάξεων, την τακτική του ενιαίου μετώπου. Την τακτική που είχε και έχει έναν και μοναδικό στόχο: **"να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών... για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης..."**.

Αυτή την τακτική, που: **"σημαίνει ότι η κομμουνιστική πρωτοπορία πρέπει να μπαίνει επικεφαλής στους καθημερινούς αγώνες των μεγάλων μαζών για τις απόλυτα απαραίτητες και ζωτικές διεκδική-**

σεις τους". Στους μαζικούς εργατικούς, ενωτικούς, αγώνες που αποτελούν **"πηγή επαναστατικών διδαγμάτων"**.

Και **"μέσα στους αγώνες αυτούς οι κομμουνιστές μπορεί να έρχονται σε διαπραγματεύσεις ακόμα και με τους προδότες αρχηγούς των σοσιαλδημοκρατών..."** όταν βέβαια, αυτό είναι αναγκαίο για την απελευθέρωση εργατικών μαζών από αυταπάτες γι' αυτούς τους αρχηγούς, του ρεφορμιστικού ψευτοσοσιαλισμού και ψευτοκομμουνισμού.

Και με αυτήν και μόνο την έννοια, η τακτική του ενιαίου μετώπου (η τακτική του κοινού αγώνα όλων των εργατών με βάση και τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις τους) στην αντίληψη των μπολσεβίκων, είναι τακτική **"από τα κάτω και από τα επάνω"** και όχι το αντίστροφο.

Δεν είναι δηλαδή τακτική που προσυμφωνείται και προαποφασίζεται από τις κομματικές και συνδικαλιστικές, υπάρχουσες, ηγεσίες. Αλλά είναι η τακτική που προτείνεται από τους κομμουνιστές σε όλους τους εργάτες (τους "κάτω") χωρίς καμιά εξαίρεση. Και τους καλεί να αποφασίσουν οι ίδιοι, μέσα από δημοκρατικές συσκέψεις και συνελεύσεις,

στους τόπους δουλειάς και στα συνδικάτα, να οργανώσουν τους αγώνες τους ανεξάρτητα από κομματικές και πολιτικές διαφορές. Ενώ ταυτόχρονα, καλεί και τους ηγέτες όλων των τάσεων του εργατικού κινήματος (τους "επάνω") να δεσμευτούν δημόσια σ' ένα σχέδιο κοινού ταξικού αγώνα, σχέδιο ενιαίου μετώπου, που θα βγει από ένα πανεργατικό δημοκρατικό συνέδριο αντιπροσώπων εκλεγμένων άμεσα από τις εργατικές συνελεύσεις.

Στην απόφαση του 4ου Συνεδρίου της 3ης Διεθνούς, οι ηγέτες του μπολσεβικισμού ξεκάθαρα έγραφαν:

"Το σημαντικότερο στην τακτική του ενιαίου μετώπου ήταν και εξακολουθεί να είναι η δραστική αλλά μαζί και η οργανωτική συ-

σπείρωση των εργατικών μαζών. Το πρακτικό αποτέλεσμα της τακτικής του ενιαίου μετώπου πηγάζει από τα "κάτω" μέσα από τα σπλάχνα αυτών των εργατικών μαζών..." **"... Πρέπει να επωφελομαστε από κάθε ευκαιρία για να δημιουργούμε μέσα στις εργατικές μάζες πυρήνες αυτοοργάνωσης..."**.

Από τα "κάτω" λοιπόν, μέσα από τα σπλάχνα των εργατικών μαζών αρχίζει το χτίσιμο του ενιαίου εργατικού μετώπου, από εκεί πηγάζει το πρακτικό αποτέλεσμα, εκεί γίνεται η αγωνιστική και η οργανωτική συσπείρωση, εκεί δημιουργούνται πυρήνες αυτοοργάνωσης (εργατικά συμβούλια, κ.λ.π.) εκεί γίνεται καθημερινά η ζύμωση και η προπαγάνδα για την ανάγκη του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης και για τη μαζικοποίηση και δημοκρατική λειτουργία όλων των συνδικάτων, με ελεύθερη έκφραση όλων των απόψεων και όλων των παρατάξεων.

"Προς τις μάζες", ήταν το σύνθημα που είχε ρίξει το 3ο Συνέδριο της μπολσεβίκικης Κομμουνιστικής Διεθνούς, με εισηγητές τον Τρότσκι και τον Λένιν.

Το ίδιο αυτό σύνθημα και με πε-

ρισσότερη ακόμα έμφαση, το επανέλαβε και το 4ο Συνέδριο: **"Προς τις μάζες"**, μέσα στις εργατικές μάζες, στην πρώτη γραμμή της πάλης των μαζών, οι κομμουνιστές πρέπει να παλεύουν ενάντια σε όλους τους διασπαστές, υψώνοντας σταθερά τη σημαία του ενιαίου εργατικού μετώπου. Τονίζοντας την ανάγκη της τακτικής του ενιαίου μετώπου, το μπολσεβίκικο συνέδριο έκανε την παρακάτω έκκληση:

"Η Κομμουνιστική Διεθνής ζητάει όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα και οι ομάδες να εφαρμόζουν αυστηρά την τακτική του ενιαίου μετώπου, γιατί μονάχα αυτή οδηγεί τους κομμουνιστές στον πιο σίγουρο δρόμο για να κατακτήσουν την πλειονότητα των εργαζομένων".

Τα κόμματα, αλλά και οι ομάδες των κομμουνιστών, καλούνταν από την μπολσεβίκικη ηγεσία της Διεθνούς να εφαρμόζουν αυστηρά την τακτική του ενιαίου μετώπου μέσα στις μάζες. Ακριβώς επειδή αυτός είναι ο πιο σίγουρος δρόμος (και όχι οι παρασκηνιακές συνηνοήσεις με τους "επάνω", τους εργατοπατέρες γραφειοκράτες) για να κερδηθεί η πλειοψηφία των εργαζομένων από την κομμουνιστική πρωτοπορία. Η οποία, ασταμάτητα και ανοιχτά, προτείνει σε όλες τις παρατάξεις κοινό αγώνα για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης!

Οι μαρξιστικές αυτές επαναστατικές ιδέες και θέσεις των ηγετών του μπολσεβικισμού, δεν είχαν βρει πολλούς πρόθυμους υποστηρικτές, ούτε μέσα στα Κομμουνιστικά Κόμματα, ούτε και έξω απ' αυτά, στις γραμμές των εργατικών συνδικάτων.

Αντίθετα, μάλιστα, πολλοί ήταν εκείνοι που εκδήλωσαν έντονες διαφωνίες και αντιρρήσεις και μια ολόκληρη διαπάλη είχε αναπτυχθεί, σχετικά με τη σκοπιμότητα και την ορθότητα της μπολσεβίκικης τακτικής του ενιαίου μετώπου.

Ορισμένοι κατέκριναν την τακτική αυτή ως οπορτουνιστική, τονίζοντας τον κίνδυνο της χρησιμοποίησης των κομμουνιστών από τους ρεφορμιστές!

Κάποιοι άλλοι, χαρακτήρισαν την τακτική του ενιαίου μετώπου ως σεχταριστική, εγκεφαλική επινόηση, που δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην πράξη!

Ανάμεσα σ' αυτές τις δυο αντιθετικές κριτικές, εκφράστηκαν επίσης και αρκετές παραλλαγές τους.

Από Σελίδα 3

Ωστόσο, οι μπολσεβίκοι ηγέτες, στη διάρκεια των τεσσάρων πρώτων χρόνων της Κομμουνιστικής Διεθνούς, με ανοικτή δημοκρατική συζήτηση και αναγνωρίζοντας τους κινδύνους που εγκυμονεί και αυτή η τακτική, όπως και κάθε άλλη, μπόρεσαν να αποδείξουν την αναγκαιότητα και την ορθότητα της τακτικής του ενιαίου εργατικού μετώπου **"από τα κάτω και από τα επάνω"**. Με μια βασική προϋπόθεση: **"χωρίς ποτέ να περιορίζεται η αυτόνομη δράση των Κομμουνιστικών Κομμάτων"**.

Βασισμένοι στην εμπειρία του κόμματος των μπολσεβίκων, στην τσαρική Ρωσία, και σε συνθήκες υποχώρησης του πρώτου μεταπολεμικού κύματος της επανάστασης, ο **Λένιν**, ο **Τρότσκι** και οι άλλοι συνεπείς μαρξιστές επαναστάτες, κατόρθωσαν να αναπτύξουν ολόπλευρα τις απόψεις τους, ανέτρεψαν όλες τις σχετικές διαφωνίες και αντιρρήσεις και απέδειξαν ότι η τακτική του ενιαίου μετώπου, **"από τα κάτω και από τα επάνω"** (και με ανοικτή δημόσια συμφωνία) είναι η μόνη τακτική που ανταποκρίνεται στην αντικειμενική πραγματικότητα της διάσπασης των δυνάμεων της εργατικής τάξης και της εντεινόμενης επίθεσης του παρακμασμένου καπιταλισμού.

Οκτώ χρόνια μετά τον θάνατο του **Λένιν**, ο **Λ. Τρότσκι**, υπερασπιζόμενος τις αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της Διεθνούς του μπολσεβικισμού, έγραψε:

"Οι θέσεις αυτές (που) προσδιόριζαν την πολιτική της Κομμουνιστικής Διεθνούς... (δεν αφορούσαν) ζητήματα συγκυρίας, αλλά πρόκειται για το Α.Β.Γ. του μαρξισμού... Είναι φανερό ότι αυτές οι ιδέες δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να παλιώσουν". (Και τώρα; Σελ. 62-63).

Αλλά, οι θέσεις αυτές, οι ιδρυτικές αποφάσεις της μπολσεβίκικης, 3ης Διεθνούς στο σύνολό τους, που λυσσασμένα πολεμίστηκαν από την παγκόσμια καπιταλιστική αντίδραση, υπονομεύτηκαν διαστρεβλώθηκαν και ποδοπατήθηκαν από την γραφειοκρατική μαφία και την μεσαιωνική ψευδοκομμουνιστική απολυταρχία του σταλινισμού, που επικράτησε τελικά στην ΕΣΣΔ και στην ηγεσία του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος.

Στο όνομα του μαρξισμού - λενινισμού, η γραφειοκρατική σταλινική αντίδραση διέλυσε τις ιδέες και τις θέσεις του μπολσεβικισμού, εξόντωσε τους υπερασπιστές αυτών των ιδεών και μετέβαλε τις ιδρυτικές αποφάσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς στο αντίθετό τους. Πριν ακόμα διαλύ-

σει και την ίδια την Διεθνή.

Έτσι, οι μπολσεβίκικες θέσεις για το ενιαίο εργατικό μέτωπο, αφού πρώτα παραποιήθηκαν και κακοποιήθηκαν για πολλά χρόνια από τα γραφειοκρατικά ιερατεία του σταλινικού καιροσκοπισμού σε όλο τον κόσμο, κατέληξαν να μεταμορφωθούν σε θέσεις "λαϊκού μετώπου", σε πολιτικές και τακτικές ταξικής συνεργασίας, για την αναστύλωση της σαπισμένης κεφαλαιοκρατικής "δημοκρατίας".

Οι ιδέες του μπολσεβικισμού, όμως, οι ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού, είναι οι ιδέες του επαναστατικού προλεταριάτου. Και γι' αυτό: **"δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να παλιώσουν", ούτε και να δολοφονηθούν.**

Οι προδοσίες των κομμάτων και των "λαϊκών μετώπων" της ταξικής συνεργασίας, μαζί και η αποσύνθεση του παγκόσμιου καπιταλισμού, φέρνουν ξανά στο προσκήνιο τις αθάνατες ιδέες του μπολσεβίκικου μαρξισμού.

Η διαρκής όξυνση και το βάθεμα της πάλης των τάξεων σ' ολόκληρο τον κόσμο, φανερώνει καθημερινά τη χρεοκοπία όλων των καιροσκοπικών "αριστερών" ηγεσιών. Και κάνει επιτακτική την ανάγκη να ξαναγυρίσει το εργατικό κίνημα στις ιδρυτικές θέσεις της μπολσεβίκικης Κομμουνιστικής Διεθνούς, για το ενιαίο εργατικό μέτωπο.

Οι διασπασμένες δυνάμεις των εργατικών μαζών δεν μπορούν να αποκρούσουν και να νικήσουν την καπιταλιστική επίθεση παρά μόνο με το ενιαίο μέτωπο, με την οργανωμένη ενιαία ταξική απερίθωτη.

Οι ομάδες των επαναστατών κομμουνιστών δεν έχουν άλλη επιλογή. Η διάσπαση και η αποδιοργάνωση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με κανέναν άλλο τρόπο, αλλά μονάχα με την επίμονη πάλη μέσα στους τόπους δουλειάς, στα συνδικάτα και στις εργατογειτονιές, για το ενιαίο μέτωπο όλων των εργαζόμενων, των άνεργων και των συνταξιούχων, για την αυτοοργάνωση σε **επιτροπές Εργατικής Συμμαχίας**, για **δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις** που θα αποφασίζουν για κάθε κινητοποίηση, με ελεύθερη έκφραση όλων των απόψεων.

Με άλλα λόγια, οι κομμουνιστές και οι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες, οφείλουμε να κηρύξουμε τον πόλεμο σε όλους τους εργατοπατέρες διασπαστές, παλεύοντας για μαζικά, δημοκρατικά, ελεύθερα, συνδικάτα και ταυτόχρονα για το ενιαίο μέτωπο υπεράσπισης των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης ενάντια στην κεφαλαιοκρατία.

Ο Λ. Τρότσκι για το ενιαίο μέτωπο

Ο Λ. Τρότσκι, ήταν εκείνος που είχε επεξεργαστεί τις θέσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ανάμεσα στο 3ο και το 4ο Συνέδριό της, για το Ενιαίο Μέτωπο στη Γαλλία. Ένα μέρος αυτών των θέσεων αναδημοσιεύτηκε από τον ίδιο στο βιβλίο του: "Και τώρα;"

Εκεί, κάτω από τον υπότιτλο: "Ιστορική υπόμνηση για το ενιαίο μέτωπο", ο Τρότσκι, ανάμεσα στα άλλα, γράφει και τα εξής, που έχουν ξεχαστεί, μάλλον, από τους περισσότερους οπαδούς του:

"Οι συγκρούσεις ανάμεσα στην εργατική τάξη και στους εργοδότες, την κεφαλαιοκρατία ή το κράτος ξεπηδάνε και αναπτύσσονται αδιάκοπα με την πρωτοβουλία πότε του ενός και πότε του άλλου μέρους.

"Στις συγκρούσεις αυτές, όταν αγκαλιάζουν τα ζωτικά συμφέροντα ολόκληρης της εργατικής τάξης ή της πλειοψηφίας της ή κι ενός οποιουδήποτε μέρους της τάξης, οι εργατικές μάζες αισθάνονται την ανάγκη της ενότητας στη δράση, της ενότητας στην άμυνα εναντίον του κεφαλαίου. Το κόμμα που αντιδρά μηχανικά σ' αυτούς τους πόθους της εργατικής τάξης για ενότητα δράσης θα καταδικαστεί αμετάκλητα από τη συνείδηση των εργατών.

"Το πρόβλημα του ενιαίου μετώπου ξεπηδάει από την ανάγκη να εξασφαλιστεί στην εργατική τάξη ή δυνατότητα ενωμένου μετώπου στην πάλη εναντίον του κεφαλαίου παρά τη μοιραία διάσπαση, στη σημερινή εποχή, των πολιτικών οργανώσεων που στηρίζονται στην εργατική τάξη. Για κείνους που δεν το καταλαβαίνουν, το κόμμα δεν είναι παρά μια ομάδα προπαγάνδας και όχι μια οργάνωση μαζικής δράσης." (Και τώρα; σελ. 60)

"Έτσι, πριν από δέκα χρόνια, η Κομμουνιστική Διεθνής εξηγούσε το βάθος της πολιτικής του ενιαίου μετώπου με την έννοια ότι το κομμουνιστικό κόμμα δείχνει στις μάζες και τις οργανώσεις τους την πραγματική του θέληση ν' αγωνιστεί μαζί τους, έστω και για τους πιο μέτριους σκοπούς, αν οι σκοποί αυτοί βρίσκονται στο δρόμο της ιστορικής εξέλιξης του προλεταριάτου. Το κομμουνιστικό κόμμα συμμετέχει σ' αυτούς τους αγώνες υπολογίζοντας την πραγματική κατάσταση της εργατικής τάξης σε κάθε δοσμένη στιγμή. Δεν απευθύνεται μονάχα στις μάζες, αλλά επίσης και στις οργανώσεις που η ηγεσία τους είναι αναγνωρισμένη από τις μάζες. Αντιπαραθέτει, μπροστά στα μάτια των μαζών, τις ρεφορμιστικές οργανώσεις με τα πραγματικά καθήκοντα της ταξικής πάλης. Αποκαλύπτοντας στην πράξη ότι δεν είναι ο σχεταρισμός του κομμουνιστικού κόμματος, αλλά το συνειδητό σαμποτάζ της σοσιαλδημοκρατίας που υποσκάπτει την κοινή εργασία, η πολιτική του ενιαίου μετώπου επιταχύνει την επαναστατική ανάπτυξη της τάξης. Είναι φανερό ότι αυτές οι ιδέες δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να παλιώσουν".(στο ίδιο, σελ 63)

Το βιβλίο αυτό, ο Λ. Τρότσκι, το έγραψε για να υπερασπίσει την μπολσεβίκικη πολιτική των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων, απέναντι στον καιροσκοπισμό των σταλινικών επιγόνων του μπολσεβικισμού. Εύκολα λοιπόν μπορούμε να φανταστούμε τι θα έγραφε σήμερα για τους "τροτσκιστές" που όπως και οι σταλινικοί και όλοι οι ρεφορμιστές καιροσκόποι, δεν βλέπουν την ανάγκη και δεν το κρίνουν αναγκαίο να παλέψουν για το ενιαίο εργατικό μέτωπο ενάντια στη ληστρική καπιταλιστική επίθεση.

Τα 90 χρόνια της Οκτωβριανής Επανάστασης

Η συμπλήρωση των 90 χρόνων από την έκρηξη της νικηφόρας επανάστασης των ρώσων εργατών και αγροτών, τον Οκτώβρη του 1917, έγινε η αφορμή για να εκδηλωθεί μια παγκόσμια έκταση έντονη φιλολογία γύρω από το συγκλονιστικό αυτό γεγονός, που σημάδεψε ανεξίτηλα την πορεία ολόκληρου του κόσμου. Κι εξακολουθεί να αποτελεί τον άβυστο φάρο των μισθωτών σκλάβων, του αποσυντιθέμενου παγκόσμιου καπιταλισμού.

Ο συναρχηγός αυτής της κοσμοϊστορικής επανάστασης, ο Λεόν Τρότσκι, είχε τελειώσει την συγγραφή της "Ιστορίας της Ρωσικής Επανάστασης", με αυτά τα λόγια:

"Η Οκτωβριανή Επανάσταση έβαλε τις βάσεις μιας καινούργιας κουλτούρας για όλους και ίσα - ίσα γι' αυτό απόκτησε μονομιάς διεθνή σπουδαιότητα. Ακόμα κι αν, δυσμενείς περιστάσεις ή κάτω από τα χτυπήματα του εχθρού, το σοβιετικό καθεστώς - ας το δεχτούμε για μια στιγμή - ανατρεπόταν προσωρινά, η ανεξίτηλη σφραγίδα της εξέγερσης του Οκτώβρη θάμενε ωστόσο πάνω σε όλη την κατοπινή εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Η γλώσσα των πολιτισμένων εθνών επισήμανε καθαρά δυο εποχές στην εξέλιξη της Ρωσίας. Αν η κουλτούρα των ευγενών έδωσε στην παγκόσμια γλώσσα βαρβαρισμούς όπως τσάρος, πογκρόμ, ναγκάϊκα, ο Οκτώβρης διεθνοποίησε λέξεις όπως μπολσεβίκος, σοβιέτ, και πιατιλέτκα. Αυτό φτάνει για να δικαιώσει την προλεταριακή επανάσταση, αν, άλλωστε, νομίζει κανείς πως έχει ανάγκη από δικαίωση". (Η Οκτωβριανή Επανάσταση, σελ. 600).

Η ανεξίτηλη σφραγίδα της καινούργιας κουλτούρας που έφερε στη ζωή η Οκτωβριανή εξέγερση, ο μπολσεβικισμός, τα σοβιέτ, το όραμα του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού να τι είναι αυτό που προκαλεί το ενδιαφέρον όλου του κόσμου για την επέτειο αυτής της προδομένης και ηττη-

μένης στο μεταξύ προλεταριακής επανάστασης. Που έχει μείνει βαθιά χαραγμένη στην μνήμη και στη συνείδηση των προλεταρίων και των λαών όλης της γης, καθώς αναζητάνε ακατάπαυστα τον δρόμο του λυτρωμού, τον δρόμο της αποτίναξης του καπιταλιστικού ζυγού και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας.

Και να γιατί το χρέος της κομμουνιστικής πρωτοπορίας, το καθήκον όλων των προλεταριακών επαναστατών, δεν είναι τα επεταικά πανηγύρια ή τα μνημόσυνα για τον κόκκινο Οκτώβρη που προδόθηκε από τους εκφυλισμένους επιγόνους, τους σφετεριστές ηγέτες. Και χάθηκε το πρώτο εργατικό κράτος, η Ε.Σ.Σ.Δ.

Μα είναι, αντίθετα, ο ανυπόχωρητος αγώνας το καθήκον της έντασης της ιδεολογικής πάλης για την υπεράσπιση των αληθινών ιδεών, των αρχών και των οραμάτων της προλεταριακής εξέγερσης του Οκτώβρη.

Αδιάκοπα, καθημερινά, οι οπαδοί του μπολσεβικισμού, οι προλεταριακοί επαναστάτες, οφείλουν να δυναμώνουν τον ιδεολογικό τους αγώνα ενάντια στις ψευδολογίες της αστικής προπαγάνδας, αλλά κι ενάντια στις φανερές και τις συγκαλυμμένες διαστρεβλώσεις, παραχαράξεις ή "ερμηνείες", όλων των ψευτοκομμουνιστών, των αρνητών του επαναστατικού μαρξισμού, των κεντριστών ταχυδαχτυλοργών, των αναρχικών τυχοδιωκτών και των νεοσταλινικών αλχημιστών της "διαλεκτικής".

Η προλεταριακή πρωτοπορία, ολόκληρη η εργατική τάξη, χρειάζεται να γνωρίσει την αληθινή ιστορία της νίκης, της προδοσίας και της ήττας της Οκτωβριανής επανάστασης, ολόκληρης της ρώσικης επανάστασης. Είναι ζωτική κι επείγουσα ανάγκη να διδαχτεί τις πραγματικές ιδέες των μπολσεβίκων ηγετών αυτής της επανάστασης. Να πει όλη την αλήθεια για τις σκευωρίες και τα εγκλήματα των επιγόνων. Να βγάλει όλα τα μαθήματα από την νίκη και την ήττα του μπολσεβίκου σοσιαλιστικού, Οκτώβρη, που συγκλόνισε και σημάδεψε α-

νεξίτηλα ολόκληρο τον κόσμο. Και έδειξε καθαρά την δυνατότητα και την προοπτική ανατροπής του παρακμασμένου καπιταλισμού, άνοιξε την πόρτα της κομμουνιστικής απελευθέρωσης της ανθρωπότητας.

Γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό, η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας, επίμονα προτείνει, σε όσους επικαλούνται τον επαναστατικό μαρξισμό, την συνδιοργάνωση μιας ανοιχτής, δημόσιας συζήτησης πάνω στα μαθήματα της ανόδου και της πτώσης της Οκτωβριανής επανάστασης, την επικαιρότητα του μπολσεβικισμού και την ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος. Μιας συζήτησης γόνιμης και δημιουργικής, συνδεμένης με τα προβλήματα της εποχής μας και στηριγμένης στην κοινή δράση μέσα στην εργατική τάξη με την κομμουνιστική πολιτική και τακτική του ενιαίου μετώπου,

ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση, για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευόμενων.

Σ' αυτό το πλαίσιο, επιδιώξαμε και επιδιώκουμε να συμφωνήσουμε με τους συντρόφους της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ να πάρουμε την πρωτοβουλία για ν' ανοίξουμε τη συζήτηση τόσο για την Οκτωβριανή Επανάσταση και τον εκφυλισμό της, όσο και για την συγκεκριμένη κοινή εφαρμογή της μπολσεβίκικης τακτικής του ενιαίου εργατικού μετώπου "από τα κάτω και από τα επάνω", σε σαφή διάκριση από τις σεχταριστικές πρακτικές των "νεοαριστερίτικων" και των άλλων αποτυχημένων "ακροαριστεριστικών" επινοήσεων - συσπειρώσεων - μετώπων και πόλων, που μάταια πασχίζουν να συντονιστούν και να βγουν από το αδιέξοδο της μικροαστικής ασυναρτησίας τους.

Στην κατεύθυνση της οργάνωσης της αναγκαίας συζήτησης για την Οκτωβριανή Επανάσταση, είχαμε στείλει στη Συντακτική Επιτροπή της Εργατικής Πολιτικής και το παρακάτω σημείωμα:

Περιμένουμε την τοποθέτηση της Σ.Ε.

Προς την ΣΕ της Εργατικής Πολιτικής
Σύντροφοι

Μετά την δημοσίευση στην εφημερίδα σας των άρθρων "Αναγκαιότητα και τυχαίο στη διαλεκτική της Οκτωβριανής Επανάστασης" του σ. Βλόσιου Χρήστου (Τεύχος 17), την δική μου απάντηση "Με τον σταλινισμό ή τον μπολσεβικισμό;" (Τεύχος 18) και την ανταπάντηση του σ. ΒΧ "Φίλος ο Πλάτων, φιλέτερα δε η αλήθεια!" (Τεύχος 18) έχουν εγερθεί σοβαρά ζητήματα της επαναστατικής μπολσεβίκικης στρατηγικής πολιτικής που απαιτούν συστηματική διερεύνηση και εξουχιστική συζήτηση ανάμεσα στους κομμουνιστές διεθνιστές. Δυστυχώς όμως, παρά την σοβαρότητα των ζητημάτων, δεν υπήρξε ακόμα καμιά τοποθέτηση από την μεριά την δική σας, δηλαδή της Συντακτικής Επιτροπής σας. Δεν έχετε διευκρινίσει καν αν συμφωνείται ή όχι με όσα παραθέτει ο σ. Βλόσιος Χρήστος στο αρχικό άρθρο του και στην ανταπάντησή του.

Θεωρούμε ότι η σιωπή σας αυτή δεν συμβαδίζει με την υποχρέωση των επαναστατών μαρξιστών να κάνουν καθαρή την θέση τους, ιδιαίτερα όταν η συζήτηση αφορά τέτοια σοβαρά ζητήματα στρατηγικής πολιτικής.

Πριν δώσουμε συνέχεια στην απάντησή μας για τις θέσεις και τους ισχυρισμούς του σ. Βλόσιου Χρ. θα θέλαμε να ξέρουμε και τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής σας. Όστε η συζήτηση που άνοιξε, γύρω από την Οκτωβριανή Επανάσταση και τις θέσεις του μπολσεβικισμού, να διευρυνθεί και να μην περιοριστεί μόνο σε ανταλλαγή "προσωπικών" απόψεων.

24/2/2008
Σταθάτος Χάρης

Ζαχοπουλιάδα και καθεστωτική κρίση

Η Ζαχοπουλιάδα, που μέσω των τηλεοπτικών και έντυπων ΜΜΕ, τους τελευταίους μήνες, γέμισε με την μπόχα και την δυσωδία της, την κοινωνία, δεν είναι απλά ένα οικονομικό σκάνδαλο κυβερνητικής ρεμούλας, από τα τόσα που βλέπουν το φως της δημοσιότητας στην καθημερινή καπιταλιστική κυβερνητική πραγματικότητα. Από την μια η άμεση σχέση του Ζαχόπουλου με τον Καραμανλή και από την άλλη η απαράλλακτη λειτουργία κάθε υπουργείου, (καθ' ένα απ' αυτά έχει το δικό του Ζαχόπουλο), έκανε το σκάνδαλο αυτό πολύ πιο βαθύ και εκτεταμένο.

Με αποκαλυπτικότητα τρόπο, περισσότερο από κάθε άλλο, έβγαλε στην επιφάνεια, τις διασυνδέσεις και την διαπλοκή μεταξύ της κυβερνητικής εξουσίας, των μέσων μαζικής ενημέρωσης και των ξεχωριστών καπιταλιστικών συμφερόντων. Διέλυσε την επιμελώς φτιασισμένη εικόνα ολόκληρου του πολιτικού συστήματος της αστικής δημοκρατίας και φώτισε, σε όλη της την μεγαλοπρέπεια, την σκοτεινή λειτουργία των υπουργείων και ολόκληρου του κυβερνητικού μηχανισμού. Ανέδειξε την οικογενειοκρατία και τα αυστηρά κομματικά ευνοιοκρατικά κριτήρια επιλογής των κρατικών στελεχών, την επιλεκτική και "ανταποδοτική" μιζαδόρική διαχείριση του δημόσιου πλούτου, τον ιδιοτελή και συναλλακτικό τρόπο λήψης των αποφάσεών τους, το τρελό φαγοπότη κυβερνητικών και κομματικών ημετέρων και φίλων σε βάρος ολόκληρης της κοινωνίας. Κατέγραψε τον τρόπο με τον οποίο, τα επικοινωνιακά κανάλια κυβέρνησης και ΜΜΕ μεθοδεύουν από κοινού και σε συνεννόηση την κυρίαρχη ειδησεογραφία, που μας σερβίρεται ως αλήθεια, με σκοπό τον έλεγχο και την διαμόρφωση της "κοινής γνώμης".

Συνάμα, σε συνδυασμό με το παράλληλο μεγάλο σκάνδαλο χρη-

ματισμού πολιτικών και κομμάτων από την πολυεθνική της Siemens, ανέδειξε τον τρόπο διαπλοκής κοινοβουλίου, υπουργικών γραφείων, δικαστικής εξουσίας, τύπου και κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων. Την στενή συνδεσμολογία ψήφισης νόμων και μεγαλο - επιχειρηματικών στόχων, τους αγωγούς ροής του δημόσιου πλούτου στα ατομικά και επιχειρηματικά θυλάκια και τους τραπεζικούς λογαριασμούς.

Μα πάνω απ' όλα, και με όλα αυτά μαζί, αποκάλυψε για μια φορά ακόμα, την μεγάλη ψευτιά και την βαθιά σαπίλα της αποκαλούμενης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας του κεφαλαίου. Απέδειξε με γλαφυρότητα, την αλήθεια του χιλοειπωμένου, από τους επαναστάτες μαρξιστές, ότι η αποκαλούμενη αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία, με τους ανά τετραετία, επιλεγόμενους και αποκλεισμένους από κάθε ουσιαστικό κοινωνικό έλεγχο, "αντιπροσωπευτικούς" της θεσμούς, δεν είναι παρά ψευτοδημοκρατία, συγκαλυμμένη δικτατορία του κεφαλαίου. Και ανέδειξε έντονα την ψευτιά όλων των πολιτικών και κομματικών ηγεσιών, δεξιών και αριστερών, που παραμυθιάζουν την εργατική τάξη και τους εκμεταλλευόμενους ότι δήθεν, μέσα από το λοβοτομημένο και απογυμνωμένο από κάθε αποφασιστική αρμοδιότητα, κοινοβούλιο, μπορούν να λυθούν τα κοινωνικά προβλήματα της καπιταλιστικής κρίσης. Το κοινοβούλιο που με την "νομοθεσία" των συνήθως άδειων εδράνων του, απλά επικυρώνει τις ήδη αποφασισμένες από τις τράπεζες και τα άλλα καπιταλιστικά κέντρα, επιλογές.

Το σκάνδαλο του Ζαχόπουλου, μαζί με όλα τα προηγούμενα, αλλά και τα επόμενα, δεν είναι μεμονωμένες περιπτώσεις. Πηγάζουν από την ίδια πηγή, από το βασικότερο και θεμελιώδες σκάνδαλο. Το ίδιο το καπιταλιστικό καθεστώς. Που αποτελεί ένα ξεπερασμένο και σε

της κοινωνίας.

Μπορεί, η Ζαχοπουλιάδα, με την συναίνεση όλων των παραγόντων της αστικής εξουσίας, να θαφτεί, μαζί με το προηγούμενα σκάνδαλα βαθιά ράφια των "κρατικών αρχείων", για να προστατευτεί η κλονισμένη σταθερότητα του καθεστώτος.

Ωστόσο, όμως, με όλα τα αποκαλυπτήρια, που πρόλαβε να κάνει, ανέδειξε με σαφήνεια, την ίδια βαθιά πολιτική καθεστωτική κρίση που πριν από λίγο καιρό είχαν καταγράψει και τα εκλογικά αποτελέσματα του Σεπτεμβρίου. Και, με την σειρά της, φούντωσε ακόμα περισσότερο την αηδία και την απέχθεια των εκμεταλλευόμενων απέναντι σε όλους τους μηχανισμούς της αστικής εξουσίας. Μεγάλωσε την ουσιαστική αδυναμία του καθεστώτος να συγκρατήσει την λαϊκή αγανάκτηση μέσα στα όρια του στημένου κοινοβουλευτικού δικομματικού παιχνιδιού.

Στην ουσία, η αδυναμία, αυτή είναι που βρίσκεται στη βάση της κρίσης αυτής. Και η συνεχής, συνδυασμένη και ταυτόχρονη μείωση της επιρροής των δυο κομμάτων της κυβερνητικής εξουσίας (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), είναι μια από τις εκδηλώσεις της.

ΟΧΙ στα νέα "Λαϊκά Μέτωπα"

Μέσα σ' αυτά, τα δυσμενή για το αστικό καθεστώς, πλαίσια, όλα τα αστικά επιτελεία, απεγνωσμένα αναζητάνε λύσεις "σταθερές" και "ομαλές" διακυβέρνησης του συστήματος. Δρομολογούν νέες "συσπειρώσεις" στο εσωτερικό των δύο κομμάτων διακυβέρνησης

(ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), ενισχύουν "ηγετικές" αναδιατάξεις σ' αυτά, εξετάζουν ενδεχόμενα "συγχωνεύσεις" ή "σμπόρευσης" κομματιών τους, και, κυρίως, αναζητούν, στην κοινοβουλευτική αριστερά, "συνέταίρους" για την απευθείας συμμετοχή τους ή την εξασφάλιση της ανοχής τους, στην συγκρότηση των επερχόμενων "κυβερνήσεων συνεργασίας".

Σκοπός τους ένας και μοναδικός. Να κατορθώσουν να εξαπατήσουν τους εργάτες και τους άλλους εκμεταλλευόμενους, να σπείρουν ανάμεσά τους νέες κοινοβουλευτικές αυταπάτες, να τους μαντρώσουν κοινοβουλευτικά, ώστε, με όσο πιο "δημοκρατικό" και συναινετικό τρόπο, να ανακόψουν τους αυξανόμενους αγώνες τους, να τους περιορίσουν δικαιώματα και κατακτήσεις και να τους φορτώσουν τα βάρη της εντεινόμενης κρίσης του αποσυντιθέμενου καπιταλισμού.

Η μεγάλη και συστηματική προβολή του ΣΥΝ, από την μια, και οι, προς το περισσότερο κοινοβουλευτικό προφίλ, αλλαγές της ηγεσίας του, από την άλλη, είναι μέρος όλων αυτών των συγχυσμένων και απροσδιόριστων ακόμα μορφών, αστικών διεργασιών.

Οι διαγραφόμενες αυτές εξελίξεις σε συνδυασμό με την πολιτική της ταξικής συνεργασίας που ακολουθούν σταθερά οι ηγεσίες της κοινοβουλευτικής αριστεράς, αποτελεί, ξανά σήμερα, το μεγαλύτερο κίνδυνο για την εργατική τάξη.

Είναι η πιο κρίσιμη ώρα, που το εργατικό κίνημα, συγκεντρώνοντας μαζί του και τους άλλους εκμεταλλευόμενους, που υποφέρουν το ίδιο σκληρά από τις συνέπειες

Από Σελίδα 4

της καπιταλιστικής σήψης, πρέπει να συντονίσει τις δυνάμεις του, σε Ενιαίο Πανεργατικό Μέτωπο Πάλης, ενάντια στην κυβερνητική και καπιταλιστική επίθεση. Και να οργανώσει την αντεπίθεσή του, για την οριστική αντιμετώπιση της ρίζας των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων και αντεργατικών επιθέσεων, για μια κυβέρνηση των εργαζομένων με σοσιαλιστική πολιτική ανατροπής του σάπιου καπιταλιστικού καθεστώτος.

Αντί γι' αυτό, όμως, οι ηγέτες της κοινοβουλευτικής αριστεράς και οι γραφειοκράτες ηγέτες του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, στρέφονται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Διασπούν τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος, συνεχίζουν την πολιτική ταξική συνεργασία και χωρίς προσχήματα προσφέρουν τις υπηρεσίες τους για τον "εκσυγχρονισμό" και τον

"εκδημοκρατισμό" του σάπιου εκμεταλλευτικού καθεστώτος, προετοιμάζοντας την συμμετοχή τους σε κυβερνήσεις καπιταλιστικής διαχείρισης ή παζαρεύοντας άλλα κοινοβουλευτικά οφίτσια και ανταλλάγματα.

Ένα νέο 1989 (με τις κυβερνήσεις "εθνικής ενότητας" και συνεργασίας με τη ΝΔ) υψώνεται απειλητικά μπροστά μας. Μόνο που τώρα φέρνει μαζί του ακόμα μεγαλύτερες καταστροφές για το εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Κάθε συνεργασία των δυνάμεων της αριστεράς, που στα λόγια μιλάνε στο όνομα των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων, με τις δυνάμεις των κυβερνητικών κόμματος του καθεστώτος ή γενικότερα με δυνάμεις που εκπροσωπούν ή προωθούν πολιτικές σωτηρίας και εξυπηρέτησης των κεφαλαιοκρατικών συμφερόντων και του καθεστώτος τους, λειτουργεί διαλυτικά και καταστροφικά για το εργατικό κίνημα και τα ανεξάρτητα συμφέροντά του. Επανελημμένα, στην ιστορία της χώρας αλλά και παγκό-

Ζαχοπουλιάδα...

σμια, έχει αποδειχτεί ότι οι "λαϊκομετωπικές" αυτές "συνεργασίες" ταξικού συμβιβασμού, με όποια "δημοκρατική" ή "εθνική" δικαιολογία κι αν γίνονται, προσφέρουν, στην αστική τάξη, την δυνατότητα να ανακόπτει και να αποπροσανατολίζει την δυναμική του εργατικού κινήματος, να ανασυντάσει τις εξασθενημένες δυνάμεις της, να σώζει το κλυδωνιζόμενο καθεστώς της. Και στη συνέχεια να οργανώνει και να δίνει, στην εργατική τάξη, το δυναμικό της χτύπημα, με στόχο την διάλυση των οργανώσεών της και την επιβολή ανοιχτής ή καλυμμένης πολιτικής δικτατορίας.

Ήδη, στις γραμμές της αστικής τάξης, έχουν αρχίσει να αναζητούνται και να συζητούνται τέτοιες λύσεις, χωρίς, φυσικά, να είναι, ακόμα, κυρίαρχες. Οι επικίνδυνες "παρενέργειες", για τα αστικά συμφέροντα, που προκύπτουν, από την προσπάθεια συγκράτησης και ανακοπής των εργατικών αντιδράσεων και αγώνων μέσω του γραφειοκρατικού συνδικαλιστικού μηχανισμού,

("παρενέργειες" σαν αυτή των μεγάλων κινητοποιήσεων της 12 Δεκέμβρη 2007 και παλιότερα του Απρίλη του 2001, που σαν καταγίδες ξεσπούν απειλώντας την σταθερότητα των κυβερνήσεων και του καθεστώτος, χωρίς οι "συνδικαλιστές" να μπορούν να τις εμποδίσουν), θρέφουν και καλλιεργούν τους αστικούς προβληματισμούς για τέτοιες λύσεις, ακόμα και ανάμεσα σε "σοβαρούς" πολιτικούς, πέρα απ' αυτούς που ενδημούν στο ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη. Ένας απ' αυτούς, που δημοσίευσε αυτούς τους προβληματισμούς του, προβάλλοντάς τους ως εναλλακτική λύση στο αστικό πολιτικό αδιέξοδο, μέσα από τις σελίδες της "δημοκρατικής" "Ελευθεροτυπίας", είναι και ο πρώην υπουργός παιδείας της Ν.Δ., και νυν συνέταιρος της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ, Β. Κοντογιαννόπουλος. Ο οποίος, με τη στόφα του πασοκικού σοσιαλ"η"στή, με 2 άρθρα του, ("Τηνίκη δίνει ο μεσαίος χώρος, τον οποίο χάσαμε" 6/11/2007 και "Ωρα για μια νέα μεταπολίτευση!"

10/2/2008), παίρνοντας αποστάσεις από τον Γ. Παπανδρέου, υποδεικνύει στα αστικά επιτελεία ότι έφτασε ο καιρός να αφαιρέσουν, από τους "συνδικαλιστές", τον ρόλο του μεσάζοντα και του κυματοθραύστη, που τους έχουν δώσει στην διάρκεια ολόκληρης της μεταπολιτευτικής περιόδου. Προβάλλοντας ως "νέους κανόνες του πολιτικού παιχνιδιού" την απευθείας κατασταλτική αντιμετώπιση των εργατικών αγώνων, χωρίς τους μεσάζοντες "συνδικαλιστικούς" μηχανισμούς, απευθύνεται στις "ζωτανές και υπεύθυνες πολιτικές δυνάμεις ολόκληρου του πολιτικού φάσματος", τις καλεί σε "μια νέα μεταπολίτευση" για να "βγάλουν τη χώρα από την κρίση". Όχι με κόμματα και άλλα τέτοια περιττά πράγματα, που είναι διαβρωμένα από τους μηχανισμούς των συνδικαλιστών, αλλά με έναν Βοναπάρτη σωτήρα "κυβερνήτη με σχέδιο έμπειρο και αποφασισμένο να εφαρμόσει τις απαραίτητες για το μέλλον μας μεταρρυθμίσεις" που "με την έγκριση της κοινωνίας να σχηματίσει κυβέρνηση μιας χρήσης με ορίζοντα τετραετίας" και κυρίως να οδηγήσει στην "απεξάρτηση των κομμάτων από το συνδικαλισμό"! Και όλα αυτά ντυμένα προσεκτικά και έντεχνα με τον λεόντειο μανδύα του αντι"μπερλοσκοπισμού" και του αντι"λεπενισμού!

Το καμπανάκι του βοναπαρτισμού, που χτυπά ο κύριος σοσιαλ"η"στής Κοντογιαννόπουλος του Γ. Παπανδρέου και του ΠΑΣΟΚ, κατά της εργατικής τάξης και των συνδικαλιστικών της δικαιωμάτων, είναι σαφές, δυνατό και διαυγές. Μόνο που οι συνάδελφοί του ξέρουν ότι ο αντιδραστικός αυτός αστικός αντεργατικός δρόμος που δείχνει, περνά, πρώτα, μέσα από τα "λαϊκά μέτωπα" της ταξικής συνεργασίας. Αυτά που απεργάζονται και παζαρεύουν από κοινού οι ηγεσίες της κοινοβουλευτικής αριστεράς και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΠΑΣΚΕ με τα κομματικά της αφεντικά.

Εμείς, οι πρωτοπόροι εργάτες και κομμουνιστές αγωνιστές, θα το ακούσουμε και θα δουλέψουμε για να τους αντιτάξουμε, στα σχέδια αυτά, το σχηματισμό του Ενιαίου Μετώπου Πάλης όλης της εργατικής τάξης ή θα κρατήσουμε κλειστά τα μάτια και τ' αυτιά μας;

Χ.Σ.

ΠΑΣΟΚ και πολιτική κρίση

Βασικό στοιχείο της βαθιάς πολιτικής κρίσης του αστικού καθεστώτος δεν είναι μόνο η επιταχυνόμενη φθορά και αδυναμία της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, αλλά και η ταυτόχρονη αποδυνάμωση της επιρροής του ΠΑΣΟΚ μέσα στην εργατική τάξη και τους άλλους εκμεταλλευόμενους.

Η μείωση της εκλογικής δύναμης του ΠΑΣΟΚ, και η ακατάσχετη συνέχειά της, που καταγράφεται στις συχνά επαναλαμβανόμενες δημοσκοπήσεις, δείχνει ότι το κόμμα αυτό δεν έχει πια, ως αντιπολίτευση, την δυνατότητα να "εισπράττει" και να εγκλωβίζει την δυσарέσκεια των εργαζομένων, που αναπόφευκτα προκαλεί η αντεργατική κυβερνητική πολιτική και η συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης.

Η εξέλιξη αυτή, που δυναμιτίζει το στημένο, σε ολόκληρη σχεδόν τη μεταπολιτευτική περίοδο, πολιτικό σκηνικό της αστικής δικομματικής κυβερνητική εναλλαγής και αποσταθεροποιεί το πολιτικό καθεστώς της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, είναι στενά συνυφασμένη με την εξέλιξη του ίδιου του ΠΑΣΟΚ.

Η συνολική πορεία του ως κόμμα, οι δομικές πολιτικές και οργανωτικές μεταμορφώσεις που γνώρισε, οι μετεξελίξεις των σχέσεών του με τις εκμεταλλευόμενες, και, κυρίως, τις εργατικές, μάζες, τα ταξικά συμφέροντα που κατέληξε να αντιπροσωπεύει με την κυβερνητική και αντιπολιτευτική πολιτική του, αποτελούν τα βασικά στοιχεία της τωρινής του ταυτότητας ως κόμμα της αστικής εξουσίας και ερμηνεύουν τη σημερινή του, φθίνουσα, κατάσταση.

Η εικοσαετής παραμονή στην διακυβέρνηση του ελληνικού καπιταλισμού με την εφαρμογή σκληρών αντιλαϊκών αντεργατικών πολιτικών, για την υπεράσπιση και την διαιώνιση των συμφερόντων του ελληνικού και του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, έχει βάλει την αμετάκλητη σφραγίδα της πάνω στο κόμμα αυτό. Και όπως αποδεικνύει η συνεχής φθορά του, οι εκμεταλλευόμενες μάζες, που κάποτε εναπόθεσαν πάνω του τις ελπίδες τους, το έχουν κατατάξει οριστικά πια ως κόμμα αντίθετο στα οικονομικά και κοινωνικά συμφέροντά τους, αποσύροντας μαζικά απ' αυτό, ακόμα και την κοινοβουλευτική τους υποστήριξη.

Η καταγραφή και η μελέτη της φύσης, της πορείας και της κατάληξης του ΠΑΣΟΚ, αποτελεί πηγή μαθημάτων όχι μόνο για τους επαναστάτες μαρξιστές αλλά για το σύνολο της εργατικής τάξης. Γι' αυτό, και με ευκαιρία του Συνεδρίου του, στο επόμενο φύλλο της "Εργατικής Δημοκρατίας" θα υπάρχει σχετικό άρθρο - ανάλυση.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΕΣ ΚΑΡΤΕΣ

Παράδεισος ή κόλαση;

Τα τελευταία χρόνια καθημερινά μας βομβαρδίζουν με όλους τους τρόπους (τηλεόραση, ραδιόφωνο, εφημερίδες) για την απόκτηση πιστωτικών καρτών. Μας τις παρουσιάζουν ως χάρισμα με εξαιρετικά προνόμια όπως, μηδενικά επιτόκια, αμέτρητα μετρητά, εξαιρετικές προσφορές, άτοκες δόσεις κλπ. Οι τράπεζες πλέον εκδίδουν και αποστέλλουν στα σπίτια μας πιστωτικές κάρτες χωρίς αίτηση και υπογραφή μας, ακόμα και σε φοιτητές που δεν έχουν δικό τους εισόδημα. Έφτασαν στο σημείο με την ανοχή του υπουργείου παιδείας, να εφαρμόζουν επιμορφωτικά προγράμματα σε σχολεία σε μικρούς μαθητές, μέσω παιχνιδιών με πιστωτικές κάρτες, για την απόκτηση τάχα σωστών καταναλωτικών συνηθειών.

Σε κάθε σχεδόν συναλλαγή με τις τράπεζες, οι υπάλληλοι προσπαθούν να σου δώσουν και μια (τουλάχιστον) κάρτα. Δυστυχώς κι αυτοί έχουν στο κεφάλι τους την απειλή του αφεντικού για την επίτευξη των στόχων των πωλήσεων. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα ταμεία ιδιωτικής τράπεζας που τον ανάγκασαν να πάρει την κανονική του άδεια για να πουλήσει κάρτες και ο άνθρωπος για να μη χάσει τη δουλειά του παρακαλούσε συναδέλφους του άλλων τραπεζών να βγάλουν κάρτα. Σε ακόμη δυσμενέστερη θέση είναι οι εργαζόμενοι συνήθως μερικής απασχόλησης, ωρομίσθιοι, ενοικιαζόμενοι που τους αναγκάζουν

να τηλεφωνούν στα σπίτια, ακατάλληλες συνήθως ώρες, για να πουλούν κάρτες. Από τον αριθμό καρτών που θα δώσουν εξαρτάται ο μισθός τους και ακόμα χειρότερα η διατήρηση της θέσης εργασίας τους.

Το κόλπο των πιστωτικών καρτών από τους τραπεζίτες είναι στημένο αρκετά έξυπνα. Σου δίνουν μεγάλο πιστωτικό όριο (έως και 20.000€), το επιτόκιο είναι αρκετά υψηλό (17-20%), κάθε μήνα πληρώνεις μόνο 1,5-2% του υπολοίπου και στην ουσία δεν μειώνεται ποτέ το κεφάλαιο. Αφού έχεις εθιστεί στη χρήση τους πολύ γρήγορα αναγκάζεσαι να αποκτήσεις και άλλες κάρτες για να μπορείς να ξεπληρώσεις τις προηγούμενες. Τη νύφη την πληρώνουν και οι μη κάτοχοι-χρήστες καρτών. Τα καταστήματα - επιχειρήσεις που διαθέτουν μηχανάκια τραπεζών για πληρωμή με κάρτες (σχεδόν όλα), πληρώνουν προμήθεια 2-4% στις τράπεζες για κάθε συναλλαγή με κάρτα και πολλές φορές δανείζονται (προεισπράττουν) από τις τράπεζες τα ποσά των δόσεων (άτοκων δήθεν) με επιτόκια 10-12%. Όπως είναι αναμενόμενο το επιπλέον αυτό κόστος προστίθεται στις τιμές των προϊόντων και μας επιβαρύνει όλους.

Δυστυχώς η πλειοψηφία των εργαζομένων πέφτει στην παγίδα που τους έχουν στήσει, φορτώνονται με τις κάρτες και σε μικρό χρονικό διάστημα χρωστούν στις τράπεζες δεκάδες χιλιάδες ευρώ, έχοντας αγοράσει και καταναλώσει τις πε-

ρισσότερες φορές άχρηστα για τις ανάγκες τους είδη.

Η λύση των πιστωτικών καρτών είναι εφήμερη και πλασματική, οδηγεί συνήθως στον υπερδανεισμό μειώνοντας ακόμα περισσότερο το διαθέσιμο εισόδημα. Συχνά οδηγεί και στην υποδούλωση και την πλήρη υποταγή στους καπιταλιστές. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις συναδέλφων μας σε χώρους δουλειάς που δεν απεργούν χρησιμοποιώντας ως επικείμενη την αδυναμία πληρωμής των δόσεων των δανείων.

Η απάντησή μας σ' όλα αυτά πρέπει να είναι άμεση και δραστική. Καταρχήν κανένας εργαζόμενος δεν πρέπει να έχει και να χρησιμοποιεί πιστωτικές κάρτες (ούτε για άτοκες δόσεις). Να ακυρωθούν όλες οι κάρτες που έχουν εκδοθεί και να κλείσουν οι αντίστοιχοι λογαριασμοί. Να απαιτήσουμε να διαγραφούν σε βάρος των τραπεζών όλα τα υπόλοιπα των καρτών των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να καταλάβουμε πως ο μοναδικός δρόμος για την αύξηση των μισθών μας, του εισοδήματός μας, της αγοραστικής μας δύναμης, είναι ο ενιαίος αγώνας για την ανατροπή της κυβερνητικής εισοδηματικής πολιτικής της λιτότητας και της ανεργίας. Για να δοθούν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις που θα καλύπτουν τις ανάγκες μας.

B.K.

Κάρτες: Κουρτίνα της φτώχειας

Οι τράπεζες και τα δάνειά τους, έχουν εισβάλλει ορμητικά στην καθημερινή ζωή των εργαζομένων και χώνουν βαθιά το μακρύ τους τοκογλυφικό κέρι στο πενιχρό εισόδημα των φτωχών και μεσαίων λαϊκών στρωμάτων, αυξάνοντας αλματωδώς τα κέρδη τους.

Σε 90 δισεκατομμύρια ευρώ έφταναν, σύμφωνα με τα στοιχεία της Τράπεζας Ελλάδας, στο τέλος του Μάρτη 2007 τα δάνεια των νοικοκυριών. Από αυτά τα 60,2 δις (66,89%) αφορούν στεγαστικά δάνεια, τα 27,5 δις (30,56%) καταναλωτικά και πιστωτικές κάρτες. Όπως υπολογίζεται, μέχρι το τέλος του χρόνου, θα φτάσουν τα 100 δις. ευρώ, και θα αντιστοιχούν πλέον στο 48% του ΑΕΠ. Το 44% των ελλήνων είναι ήδη κάτοχοι πιστωτικών καρτών, ενώ καθημερινά, οι τράπεζες εγκρίνουν και χορηγούν 4.000 νέα δάνεια.

Διάφοροι ευφάνταστοι, αναλυτές και μη, αποδίδουν αυτή την έκρηξη υπερδανεισμού στην διάθεση "υπερκατανάλωσης" και σε δείγμα "πλουτισμού" που διαπερνάει τις σημερινές κοινωνίες. Ισχυρισμοί

που, αν δεν απορρέουν από άγνοια και αφέλεια, στοχεύουν στην συνειδητή προπαγανδιστική παραπληροφόρηση και απόκρυψη της αποκρουστικής καπιταλιστικής πραγματικότητας.

Αντίθετα, τα στοιχεία της πραγματικότητας αποδεικνύουν και επιβεβαιώνουν το οφθαλμοφανές. Ότι δηλαδή, η κινητήρια δύναμη του υπερδανεισμού των νοικοκυριών δεν είναι η "υπερκατανάλωση" και ο "πλουτισμός" αλλά η φτώχεια και η ανέχεια.

Σε ειδική έρευνα για "Το δανεισμό και τη χρηματοοικονομική πίεση στα νοικοκυριά" που έκανε η Τράπεζα Ελλάδας με βάση τα στοιχεία του 2005, διαπιστώθηκε ότι οκτώ στα δέκα νοικοκυριά, με ετήσιο εισόδημα 7.500 ευρώ, δεν μπορούν να ανταποκριθούν καν στις στοιχειώδεις οικονομικές τους υποχρεώσεις, όπως η πληρωμή ενοικίου, λογαριασμοί ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΟΤΕ! Παρόμοια υψηλά ποσοστά εμφανίζονται και στα νοικοκυριά με εισοδήματα ως 15.000 ή και 25.000. Γι' αυτό ακριβώς και τα 7 στα 10 νοικοκυριά, που δανείζονται, είναι

οικογένειες από τα φτωχά και μεσαία λαϊκά στρώματα! Συγκεκριμένα, το 68,1% των κάθε είδους χρεών προς τις τράπεζες βαρύνει αυτούς

που έχουν ετήσιο εισόδημα έως 25.000 ευρώ, (5,4% έως 7.500 ευρώ, 28,2% από 7.500 έως 15.000 ευρώ και 34,5% από 15.000 έως 25.000 ευρώ).

Οι τράπεζες αξιοποιούν την φτώχεια, που το εκμεταλλευτικό τους σύστημα προκαλεί, για να τη μετατρέψουν σε πηγή περισσότερων κερδών. Τα οποία, το 2006, εκτινάχθηκαν στα 5 δις ευρώ (πάνω από το 2,5% του ΑΕΠ) και στο πρώτο εξάμηνο 2007 εμφάνισαν αύξηση 59%, ξεπερνώντας τα 3 δις (από 1,9 δις που ήταν στο εξάμηνο 2006).

Αυτό το τρελό φαγοπότη, όμως των τραπεζών, δεν έμεινε χωρίς συνέπειες. Οι αιτίες που προκαλούν την αδυναμία και τη δυσκολία των νοικοκυριών να καλύψουν τα βασικά τους έξοδα χτυπάνε και την αποπληρωμή των δόσεων. Το 75,8% των νοικοκυριών αντιμετωπίζουν δυσκολίες να αποπληρώσουν τις δόσεις των πιστωτικών καρτών, οι 9 στους 10 (το 87,5%) τα καταναλωτικά τους δάνεια και οι 8 στους 10 (το 83,3%) τα στεγαστικά τους δάνεια.

Σήμερα, το 40% των τραπεζικών δανείων που χορηγούνται αφορά την αναχρηματοδότηση των παλαιών δανείων που δεν μπορούν να ξεπληρωθούν. Οι τράπεζες λειτουργούν με τον διαρκή κίνδυνο μιας γενικευμένης κατάρρευσης από την μη αποπληρωμή του υπερδανεισμού που έχουν προκαλέσει και η βαθιά πιστωτική κρίση, που βρίσκεται σε αναπτυσσόμενη εξέλιξη, σφίγγει σα θηλιά γύρω από το λαιμό ολόκληρου του καπιταλιστικού συστήματος.

Σταθάτος Χ.

Η ανάγκη της καπιταλιστικής ανατροπής

Αν κάποιος είχε αμφιβολία για τον σκοπό και τους στόχους της λιτότητας που επιβάλλουν για δεκαετίες οι κυβερνήσεις της άρχουσας τάξης αρκεί μια ματιά στην επεξεργασία των ισολογισμών του 2006 από 26.000 επιχειρήσεις (ΑΕ και ΕΠΕ) που πραγματοποίησε η ICAP. Τα αποτελέσματα είναι συγκλονιστικά.

Με βάση τα στοιχεία αυτής της επεξεργασίας, για το 2006 μόνο, την χρονιά που τα εργατικά ημερομίσθια και μισθοί είχαν μια ονομαστική αύξηση μόνο 3-5% και ο βασικός μισθός δεν έφτανε ούτε τα 700 ευρώ, τα κέρδη των 26.000 επιχειρήσεων αυξήθηκαν κατά 60% φτάνοντας τα 8,6 δις ευρώ και κερδίζοντας 44.000 ευρώ από κάθε εργαζόμενο!!! Ναι πολύ καλά διαβάσατε. 44.000 ευρώ από κάθε εργαζόμενο! Και να σημειωθεί ότι μέσα σ' αυτές τις 26.000 επιχειρήσεις δεν συμπεριλαμβάνεται ο χρηματοοικονομικός τομέας, δηλαδή οι τράπεζες, οι ασφάλειες κλπ. Μαζί με αυτές τα κέρδη ανεβαίνουν στα 12,9 δις ευρώ!! Και όλα αυτά από τα επίσημα στοιχεία των ισολογισμών. Που σημαίνει ότι στην πραγματικότητα τα κέρδη είναι πολύ μεγαλύτερα αφού όπως είναι πασίγνωστο, οι λογιστικά "φτιαγμένοι" ισολογισμοί, απεικονίζουν μέρος μόνο της αληθινής κερδοφορίας.

Αυτός ο πακτωλός πλούτου, βέβαια, δεν πέφτει από τον ουρανό. Απεικονίζει ένα μόνο μέρος απ' αυτόν που παράγεται συνολικά από τη δουλειά των εργατών στην Ελλάδα. Που είναι πολύ μεγαλύτερος αν συνυπολογίσουμε και αυτόν που χάνεται και κατασπαταλιέται από την αναρχία της καπιταλιστικής παραγωγής,

από την απαξίωση και απονέκρωση μεγάλου μέρους του παραγωγικού μηχανισμού που προκαλεί η κρίση και η αδυναμία του καπιταλισμού να ανταποκριθεί στην αναγκαία διεύρυνση της αναπαραγωγής τους.

Πλούτος που εξαιτίας της καπιταλιστικής οικονομικής και κοινωνικής δομής καταλήγει στα θησαυροφυλάκια των λίγων εκμεταλλευτών, ενώ τους δημιουργούς του τους καταδικάζει στην φτώχεια και την εξαθλίωση.

Ο μύθος της φτωχής "Ψωροκώστανας" και της δήθεν "χαμηλής παραγωγικότητας" που πεισματικά και σε αντίθεση με την πραγματικότητα συντηρείται από αφελείς και σκόπιμα αναπαράγεται σε διάφορες μορφές από τους ιδεολογικούς μηχανισμούς της άρχουσας τάξης, συνθλίβεται από την αβάσταχτη βαρύτητα των αμείλικτων αυτών αριθμών.

Η κοινωνία θα μπορούσε να σβήσει μια για πάντα την φτώχεια και την εξαθλίωση και να εξασφαλίσει μια ανθρώπινη αξιοπρεπή ζωή για κάθε άνθρωπο, αν οι σημερινές παραγωγικές δυνάμεις που ήδη υπάρχουν, λειτουργούσαν με κριτήρια κάλυψης των αναγκών της κοινωνίας και όχι τα κέρδη των λίγων εκμεταλλευτών.

Αν στην θέση της άναρχης καπιταλιστικής παραγωγής έμπαινε η σχεδιασμένη και προγραμματισμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους οικονομία. Αν, δηλαδή, οικονομία και κοινωνία, αναδιοργανώνονταν σε σοσιαλιστική βάση, διαλύοντας την σημερινή σάπια και ξεπερασμένη καπιταλιστική δομή τους.

Οι ψεύτικες ελπίδες που καλλιεργούν οι ρεφορμιστές ηγέτες ότι θα μπορούσε να εξανθρωπιστεί η καπιταλιστική εκμετάλλευση και να γίνει δήθεν πιο δίκαια με την μείωση των καπιταλιστικών κερδών, την δικαιότερη μοιρασιά του πλούτου και με ένα πιο κοινωνικό κράτος, είναι συνειδητή απάτη.

Ο παρακμασμένος καπιταλισμός

δεν έχει περιθώρια για παραχωρήσεις και μεταρρυθμίσεις. Αντίθετα, από την ίδια την φύση του, διευρύνει ακατάπαυστα την φτώχεια και την εξαθλίωση. Η αδυναμία αντιμετώπισης των κρίσεων και των αδιεξόδων του, η ανικανότητά του να ανταποκριθεί στην αναγκαία αναπαραγωγή των μέσων παραγωγής στο μέγεθος και τον ρυθμό που απαιτεί η διεθνοποιημένη οικονομία τον υποχρεώνει να στρέφεται στην μεγαλύτερη εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης, στον περιορισμό των κοινωνικών παροχών προς τους εκμεταλλευόμενους και γενικά σε μια αντιμεταρρυθμιστική πολιτική που πνίγει τις ρεφορμιστικές απάτες περί καπιταλιστικού εξανθρωπισμού.

Στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παρακμής κάθε εργατική κατάσταση απειλείται από την οργανωμένη και συνεχή επίθεση

Το ίδιο και οι κοινωνικές δυνάμεις των εκμεταλλευόμενων που μπορούν να πραγματώσουν υπάρχουν. Η εργατική τάξη, η πρωτοπόρα κοινωνική δύναμη στην πάλη κατά του καπιταλισμού, είναι αριθμητικά, ποιοτικά και κοινωνικά ισχυρή. Τα άλλα μη εργατικά στρώματα των εκμεταλλευόμενων έχουν αποδείξει επανειλημμένα τις τελευταίες δεκαετίες ότι θα στηρίξουν και θα ακολουθήσουν την εργατική τάξη.

Αυτό που εμποδίζει την πάλη της καπιταλιστικής ανατροπής να προχωρήσει είναι η έλλειψη της εργατικής συλλογικής συνείδησης γι' αυτόν τον αναγκαίο επαναστατικό προσανατολισμό. Λείπει ακόμα η οργάνωση, το πρόγραμμα και το κόμμα που θα παλέψει, μέσα από τους καθημερινούς αγώνες της τάξης, για την καλλιέργεια αυτής της συνείδησης, για την ωρίμανση των υποκειμενικών συνθηκών της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Είναι αυτά που, κάθε επαναστάτης μαρξιστής, κάθε εργάτης αγωνιστής, καθημερινά και ανυποχώρητα, οργανωμένα και συντονισμένα, πρέπει να έχει ως επιτακτική προτεραιότητα στην πάλη του.

Χ.Σ

των καπιταλιστών και του κράτους τους και η υπεράσπισή τους, όπως και κάθε εργατική διεκδίκηση απαιτεί σκληρούς και συνεχείς αγώνες. Η οριστική και ριζική αντιμετώπιση των κρίσεων, της φτώχειας της ανεργίας, της περιβαλλοντικής οικολογικής καταστροφής και της γενικότερης κοινωνικής αποσύνθεσης δεν αντιμετωπίζεται παρά με την επαναστατική προλεταριακή πολιτική ανατροπής του καπιταλιστικού εκμεταλλευτικού καθεστώτος, την κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη και την εγκαθίδρυση του προλεταριακού κράτους, την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Οι αντικειμενικές προϋποθέσεις είναι υπερώριμες γι' αυτό.

Κόσοβο - Μακεδονία - Βαλκάνια

Το δικαίωμα της ανεξαρτησίας και η ανάγκη Βαλκανικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας

Η "ανεξαρτησία" του Κοσόβου και η τελική ονομασία της FYROM (Μακεδονία) πριν την ένταξη της στο NATO, αποτελούν ξανά το επίκεντρο της μόνιμα υποβόσκουσας κρίσης και αναταραχής στο χώρο των Βαλκανίων.

Δεκαεννιά χρόνια μετά το ξέσπασμα της διαλυτικής Γιουγκοσλαβικής κρίσης και εννιά μετά τον νατοϊκό βομβαρδισμό της Σερβίας, ολόκληρη η περιοχή της πρώην Γιουγκοσλαβίας, οπισθοδρομώντας, με οδυνηρούς πολεμικούς, διαλυτικούς σπασμούς, από τα αδιέξοδα του γραφειοκρατικού σταλινικού καθεστώτος στην παλινόρθωση της καπιταλιστική αποσύνθεσης, φλέγεται από άσβεστες κοινωνικές οικονομικές και εθνικές αντιθέσεις, έτοιμες πάντα να πυροδοτήσουν μια γενική ανάφλεξη στην Βαλκανική κοινωνικοπολιτική πυριτιδαποθήκη ολόκληρης της Ευρώπης.

Στην προμετωπίδα της κρίσης βρίσκεται πάλι το Κόσοβο.

Μια περιοχή που η διαφορετική εθνική καταγωγή των κατοίκων της (Αλβανοί, Σέρβοι, Ρόμα κλπ) ήταν μόνιμο αντικείμενο εκμετάλλευσης και συγκρούσεων.

Το σταθερό, για ένα και πλέον αιώνα, δίκαιο αίτημα της πλειοψηφίας του (Αλβανοί Κοσοβάροι) για "αυτονομία" και "εθνική ανεξαρτησία", συνυφασμένο με τις ελπίδες για μια καλύτερη ζωή, αντιμετώπιζονταν, από την σέρβικη άρχουσα τάξη, που το είχε υπό την κυριαρχία της, με άγρια βία, διώξεις και καταστολή σε βάρος τους. Ακόμα και με την εγκαθίδρυση της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας, το αίτημα αυτό παρέμεινε ανικανοποίητο μέχρι το 1974, που απέκτησε την ίδια αυτονομία με τις άλλες Γιουγκοσλαβικές δημοκρατίες. Για να τη χάσει ξανά, όμως, το 1989, μετά την εξαναγκαστική προσάρτησή του στη Σερβία από τον Μιλόσεβιτς. Αλλά με τον ίδιο βίαιο, κατασταλτικό και δικτατορικό τρόπο αντιμετώπισε η κυβέρνηση των ιδίων των Αλβανών Κοσοβάρων τις άλλες εθνικές μειονότητες του Κοσόβου (κυρίως τη Σερβική), από τότε που αποσχίστηκε από τη Σερβία, το 1999 και μετά τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς, αναπαράγοντας τον κύκλο του αδιεξόδου των εθνικών αντιθέσεων.

Η τελευταία αναγνώριση της "ανεξαρτησίας" του από τις αμερικάνικες και ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ωθεί ξανά στην επιφανειακή αυτές τις αντιθέσεις και πυροδοτεί έναν νέο κύκλο στη βαλκανική κρίση.

Η "ανεξαρτησία" αυτή, βέβαια, που αναγνώρισαν οι ιμπεριαλιστές, δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τη δικαιο-

δημοκρατική διεκδίκηση των Κοσοβάρων εκμεταλλευομένων για αυτονομία και ανεξαρτησία.

Κατ' αρχή δεν είναι καθόλου "ανεξαρτησία". Το "ανεξάρτητο" κράτος του Κόσοβου θα είναι ένα, υπό κατοχή, κράτος προτεκτοράτο του ιμπεριαλισμού, κυρίως του αμερικάνικου. Οι 16.000 στρατιώτες του NATO που εδρεύουν σ' αυτό, οι υπερσύγχρονες αμερικάνικες βάσεις που με ταχείς ρυθμούς χτίζονται και οι 2.000 αστυνομικοί, δικαστές και το υπόλοιπο προσωπικό της δύναμης EULEX που στέλνει η Ε. Ε. για να στελεχώσουν τις διοικητικές του υπηρεσίες και να το διοικούν, έχοντας δικαίωμα ΒΕΤΟ σε κάθε νόμο της δήθεν "ανεξάρτητης" βουλής του, δεν αφήνουν απολύτως καμιά αμφιβολία για το είδος αυτής της "ανε-

ξαρτησίας".

Στην πραγματικότητα, η αναγνώριση αυτής της "ανεξαρτησίας" του Κόσοβου, αποτελεί εξαργύρωση της οικονομικής "βοήθειας" και εξάρτησης που προσφέρουν γενναϊόδωρα από το 1999 μέχρι σήμερα οι ιμπεριαλιστές στην κυβέρνησή του. Είναι η ανακήρυξη της πλήρους ιμπεριαλιστικής κατοχής του και η εξαναγκαστική ένταξή του, ως βάσης, στα γενικότερα ιμπεριαλιστικά αντεπαναστατικά και αντιδραστικά σχέδια όχι μόνο για την περιοχή των Βαλκανίων αλλά και πέρα από αυτή. Σχέδια που συνδέονται με τις έντονες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, με τον έλεγχο και την προστασία των δρόμων του πετρελαίου και του φυσικού αερίου, αλλά κυρίως με την δυνατότητα αντιμετώπισης της αταξίας, της αναταραχής και των ξεσηκωμών της εργατικής τάξης και των λαών, που αναπόφευκτα προκαλεί η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση και αποσύνθεση.

Πολύ σύντομα οι Κοσοβάροι, ακόμα και εκείνοι που ζητωκραύγασαν με την ανακήρυξη της ψεύτικης κρατικής "ανεξαρτησίας", θα βρεθούν αντιμετώπι με αυτή την αλήθεια. Και θα υπο-

κρωθούν να συνεχίσουν την πάλη τους ενάντια στην νέα κατοχική ιμπεριαλιστική "ανεξαρτησία" που τους επέβαλαν.

Οι εργαζόμενοι της χώρας μας, της Ευρώπης και ολόκληρου του κόσμου, πρέπει να υπερασπίσουν το δικαίωμα των Κοσοβάρων, όπως και κάθε άλλης εθνότητας, για αυτονομία ή ακόμα και κρατικό αποχωρισμό, στο βαθμό που οι ίδιοι το αποφασίζουν. Κάνοντας όμως καθαρό ότι ακόμα και η κατάκτηση μιας τέτοιας αυτονομίας ή και κρατικής ανεξαρτησίας δεν αρκεί από μόνη της να λύσει τα ουσιαστικά κοινωνικά οικονομικά προβλήματα που προκαλούν και την διεκδίκησή της. Μέσα στα πλαίσια του ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού, η οποιαδήποτε εθνική αυτονομία ή ανεξαρτησία δεν μπορεί να

ακυρώσει τα αντιδραστικά και αντεπαναστατικά σχέδια του ιμπεριαλισμού. Θα βάλει φραγμό στους πολέμους του και τις κατοχικές του επεμβάσεις σε βάρος των λαών.

Οι ρεφορμιστές στην υπηρεσία της εγκώριας αστικής τάξης

Δυστυχώς, η ευθυγράμμιση των πολιτικών κομμάτων και δυνάμεων της αριστεράς, που θεωρητικά μιλάει στο όνομα των εργαζομένων και του σοσιαλισμού, μέσα σε κάθε χώρα, με τους "εθνικούς" προσανατολισμούς και επιδιώξεις της άρχουσας τάξης της χώρας τους, όχι μόνο δεν βοηθάει την υπόθεση των εργαζομένων και του σοσιαλισμού αλλά, ρίχνει νερό στο μύλο των "εθνικών αντιθέσεων", ενισχύει τον "εθνικό" διαχωρισμό της εργατικής τάξης και τον καταστροφικό διαποτισμό της με το δηλητήριο του αντιδραστικού εθνικισμού.

Ιδιαίτερα τα κόμματα και οι περισσότερες οργανώσεις της αριστεράς στη χώρα μας, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής, πιστές στην ιδέα των "εθνικών συμφερόντων", αρνούνται να δουν τα διεθνή ζητήματα (και όχι μόνο) με το κριτήριο των ταξικών συμφερόντων της διεθνούς εργατικής τάξης, και αναπαράγουν τις θέσεις της κυβέρνησης του αστικού καθεστώτος, ιδιαίτερα αυτής που υπερασπίζεται την θέση για "καμιά αλλαγή των συνόρων"! Δηλαδή την υπεράσπιση του υπάρχοντος σημερινού ιμπεριαλιστικού status quo (που επιβλήθηκε από τους από τους νικητές των 2 τελευταίων αντιδραστικών ιμπεριαλιστικών πολέμων) ενάντια σε κάθε θέληση λαών ή εθνότητων να επαναστατήσουν απέναντι στην καπιταλιστική σκλαβιά και να εγκαθιδρύσουν το δικό τους εργατικό κράτος ή μια ομοσπονδία εργατικών κρατών, ενάντια στους σημερινούς συνοριακούς διαχωρισμούς των αστικών κρατών. Σκεφτείτε, με ποιο στρατόπεδο θα ήταν αυτοί οι αριστεροί, το 1917, με την διαμόρφωση των νέων συνόρων της πρώτης στην ανθρώπινη ιστορία μεγαλειώδους Ένωσης των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (ΕΣΣΔ) που η εργατική επανάσταση κατάφερε να πετύχει, ενώνοντας οργανικά όλες τις ξεχωριστές, ακόμα και αντίθετες μεταξύ τους, εθνότητες, γράφοντας στα παλιά της τα παπούτσια την διεθνή αστική νομιμότητα των καθορισμένων συνόρων.

Αλλά και οι αυταπάτες που εκφράζουν πολλοί, ακόμα και αυτοαποκαλούμενοι επαναστάτες μαρξιστές και τεταρτοδιεθνιστές (π.χ. ΟΚΔΕ-Σπάρ-

κερδηθεί ή να διατηρηθεί αν δεν συνδεθεί με την πάλη για την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος της εκμετάλλευσης, του σάπιου καπιταλισμού, που γεννάει και προεκτείνει την εθνική και την κοινωνική καταπίεση. Το γεγονός αυτό επιβάλλει στην εργατική τάξη και τους άλλους εργαζόμενους, κάθε χώρας των Βαλκανίων, να απορρίψουν κάθε εθνικό ή άλλο διαχωρισμό μεταξύ τους, και με ενωμένες τις δυνάμεις τους να πολεμήσουν για την ανατροπή της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και την εγκαθίδρυση μιας Ενιαίας Βαλκανικής Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας, με πλήρη κατοχύρωση και εξασφάλιση των ξεχωριστών χαρακτηριστικών και δικαιωμάτων κάθε εθνότητας.

Η εθνική ανεξαρτησία των Κοσοβάρων, όπως και κάθε λαού ή εθνότητας, περνάει υποχρεωτικά μέσα από την ενιαία πάλη για την κατάκτηση της κοινωνικής ανεξαρτησίας της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων από την κυριαρχία και την εκμετάλλευση της αστικής τάξης και του σάπιου καπιταλιστικού της συστήματος.

Μια τέτοια πάλη θα εμποδίσει και θα

Από Σελίδα 3

τακος στις "Θέσεις για το Κόσοβο"), και με τις οποίες κοροϊδεύουν τους εαυτούς τους ότι τάχα μέσα από το αποκαλούμενο "Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ", τέτοιες ρεφορμιστικές δυνάμεις, όπου συστεγάζονται ακόμα και με αστικές δυνάμεις, και που η κάθε μια τους σέρνεται, δουλικά, πίσω από τα "εθνικά συμφέροντα" της "δικής" της αστικής τάξης, θα βοηθήσουν "την ανάπτυξη κοινωνικών αντιστάσεων" και "κοινωνικών διεργασιών" ώστε να "υπάρξει πρόοδος στο εθνικό ζήτημα" του Κοσόβου, δεν έχουν διαφορετικό αποτέλεσμα. Βοηθούν σημαντικά στην εξαπάτηση της εργατικής πρωτοπορίας.

Η ανάγκη της 4ης Διεθνούς και της μπολσεβίκικης πολιτικής της

Οι μόνες δυνάμεις που μπορούν να βοηθήσουν, όχι μόνο τους εργάτες του Κοσόβου και των Βαλκανίων αλλά ολόκληρου του κόσμου, να αναπτύξουν την πάλη τους για την εθνική και κοινωνική ανεξαρτησία είναι αυτές που ενάντια στις ρεφορμιστικές απάτες και ψευτιές, μένουν σταθερές στις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού, του μπολσεβικισμού. Είναι οι δυνάμεις που επιμένουν στην ανάγκη μια εργατικής επαναστατικής πολιτικής ανυπότακτης στα "εθνικά συμφέροντα" και υποταγμένης μόνο στα διεθνή σοσιαλιστικά συμφέροντα της εργατικής τάξης. Μιας πολιτικής, που, σήμερα, εμπεριέχεται μόνο στις ιδρυτικές αρχές της 4ης Διεθνούς.

Τα παγκόσμια γεγονότα και ιδιαίτερα αυτά που από το 1989 εξελίσσονται στα Βαλκάνια, κάνουν περισσότερο από φανερό την αναγκαιότητα της δράσης της 4ης Διεθνούς, του παγκόσμιου κόμματος της εργατικής τάξης. Η απουσία της επαναστατικής πολιτικής της από τα γεγονότα στοίχισε στο παγκόσμιο προλεταριάτο αλληλοσπαραγμούς και αλληλοεξοντώσεις στα πεδία των εθνικών διαχωρισμών, επιτρέποντας στον ιμπεριαλισμό να τις αξιοποιεί για τα αντιδραστικά του σχέδια.

Αντί, λοιπόν, να σπέρνουμε ψεύτικες προσμονές και ελπίδες για το ρόλο των πιστών στην καπιταλιστική τάξη ρεφορμιστών του "Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ", θα πρέπει να εξαντλήσουμε όλες τις προσπάθειές μας στην πάλη για την ανασυγκρότηση των δυνάμεων της 4ης Διεθνούς στη βάση των ιδρυτικών της αρχών. Γιατί μόνο αυτή μπορεί να συνενώσει όλους του Κομμουνιστές Διεθνιστές και να καταφέρει, με την επαναστατική της παρέμβαση, να ανοίξει τον μόνο δρόμο που μπορεί να βάλει τέλος στα αδιέξοδα των εθνικών διαχωρισμών των εργατών. Στην ανατροπή των εκμεταλλευτικών καθεστώτων, στην εγκαθίδρυση της εργατικής εξουσίας και στην οικοδόμηση της Βαλκανική Σοσιαλιστική Ομοσπονδίας.

Μακεδονικές Σκιαμαχίες

Για χρόνια τώρα η ελληνική αστική τάξη και οι κυβερνήσεις της έχουν επικεντρώσει την επίσημη πολιτική τους στα Βαλκάνια γύρω από την άρνηση να χρησιμοποιηθεί η λέξη Μακεδονία στο όνομα της FYROM (πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας).

Αυτό όμως δεν την εμπόδισε καθόλου στο να αναπτύξει μια έντονα διεισδυτική ιμπεριαλιστική πολιτική στην οικονομία της γειτονικής χώρας και να αλώσει, στην κυριολεξία, το μεγαλύτερο μέρος της οικονομίας της, εξασφαλίζοντας τεράστια κέρδη.

Η "εθνική" μάχη για το όνομα της Μακεδονίας, με τα ανιστόρητα επιχειρήματα και τις γελοίες εθνικιστικές κορώνες στην πραγματικότητα είναι μια σκιαμαχία. Πίσω από την οποία επιχειρείται να κρυφτούν δύο βασικές αλήθειες.

Πρώτον, η άθλια και εγκληματική πολιτική εξόντωσης της ελληνικής άρχουσας αστικής τάξης ενάντια στην Μακεδονική εθνότητα και τους αγώνες της για αυτονομία. Η συνεταιρική δράση της με τις κυρίαρχες τάξεις της Βουλγαρίας και της Σερβίας για τον διαμελισμό και την μοιρασιά, μεταξύ τους, του χώρου της Μακεδονίας.

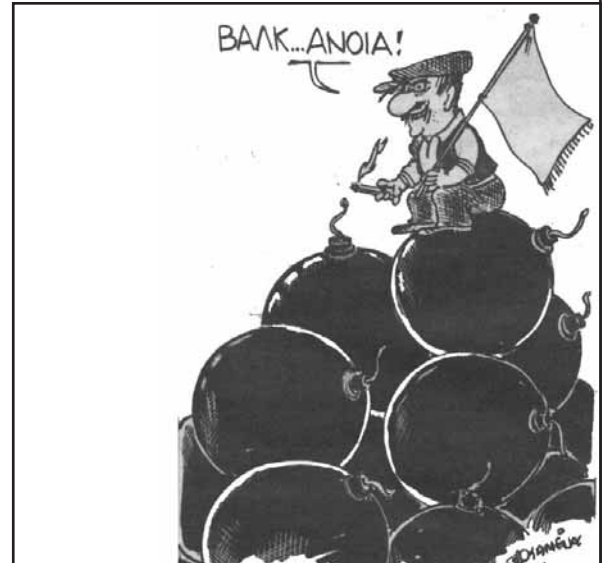
Δεύτερον, οι επεκτατικές βλέψεις της, για το χώρο της FYROM. Βλέψεις που αναζωπυρώθηκαν έντονα μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Πίσω από την λογική της "απαγόρευσης" χρήσης του ονόματος της Μακεδονίας κρύβεται η διεκδίκηση, ως "δικών" της, όσων φέρνουν το όνομα Μακεδονία.

Η κωμική και αλλοπρόσαλλη πολιτική της ελληνικής αστικής τάξης -να δέχεται το όνομα της Μακεδονίας να χρησιμοποιείται από την αυτόνομη Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας ή ως FYROM, και να ξεσηκώνει τον κόσμο για την χρήση του από ένα ανεξάρτητο κράτος- μπορεί να κατανοηθεί μόνο μέσα στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής της πολιτικής στα Βαλκάνια, αλλά και για την εξυπηρέτηση εσωτερικών πολιτικών αναγκών αποπροσανατολισμού των ελλήνων εκμεταλλευομένων.

Όταν μάλιστα ο "ασυμβίβαστος" αυτός "εθνικός αγώνας", διανθισμένος με φαντασίες του τύπου "μετά θα διεκδικήσουν και την Θεσσαλονίκη", διακηρύσσεται από δυνάμεις που όλο τον άλλο καιρό αναλώνονται να προπαγανδίζουν το μεγάλο επίτευγμά τους να παραχωρήσουν την "εθνική ανεξαρτησία" και την ουσιαστική διακυβέρνηση της χώρας στο διευθυντήριο της "Ευρωπαϊκής Ένωσης", η κωμικότητα της κατάστασης γίνεται ακόμα μεγαλύτερη.

Η ανυποχώρητη υπεράσπιση των "ιστορικών εθνικών συμβόλων" σε βάρος της FYROM χρησιμοποιείται από τις καθεστωτικές δυνάμεις ως καύσιμο υλικό της "εθνικής ενότητας" μέσω της οποίας υποτάσσονται τα ανεξάρτητα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων σ' αυτά, τα "εθνικά" της αστικής τάξης.

Μα και από την πλευρά του καθεστώτος των

Σκοπίων, η επιμονή στο όνομα της Μακεδονίας ξεπερνάει τις "ιστορικές" αναφορές και εξυπηρετεί πιο πεζές σκοπιμότητες και επιδιώξεις. Πίσω από αυτή βρίσκεται η ανάγκη για ένα συνθετικό εξισορροπητικό στοιχείο απαραίτητο για τις συγκράτηση και συγκόλληση των μεγάλων κοινωνικών και εθνικών αντιθέσεων που το διαπερνούν.

Και από τις δύο πλευρές, η σκιαμαχία για το όνομα έχει κοινωνικές και οικονομικές προεκτάσεις που συνδέονται με την προώσπιση και την διαιώνιση της εκμετάλλευσης που αντιπροσωπεύουν σε βάρος των εργαζομένων και των δύο χωρών.

Από την μεριά των εργαζομένων, η χρήση του ονόματος της Μακεδονίας από την FYROM, δεν αγγίζει τα πραγματικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Πολύ περισσότερο δεν πρέπει να αφήσουν το ζήτημα αυτό να τους διαχωρίσει σε ξεχωριστά στρατόπεδα, στο όνομα των "εθνικών συμφερόντων".

Οι εργάτες της FYROM ακόμα και με νέο Μακεδονικό όνομα στη χώρα τους, θα συνεχίσουν να αντιμετωπίζουν την σκληρή πραγματικότητα της ανεργίας και της φτώχειας και της εξαθλίωσης του παλινορθωμένου καπιταλισμού. Το ίδιο και οι έλληνες εργάτες. Που θα φτωχαίνουν καθημερινά όλο και περισσότερο, όχι από την υπέρβαση της λέξης Μακεδονία στο όνομα της γειτονικής χώρας, αλλά από την κρίση και το αδιέξοδο του σάπιου ελληνικού καπιταλισμού.

Η πραγματικότητα αυτή απαιτεί και επιβάλλει στους εργαζόμενους των δύο χωρών να παλέψουν ενάντια σε οποιοδήποτε "εθνικό" διαχωρισμό που επιχειρείται να τους σπρώξουν, και για μια στενή συνεργασία για τα ίδια ταξικά συμφέροντα που έχουν.

Και ταυτόχρονα να βάλουν φραγμό και να ακυρώσουν τα αντιδραστικά σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που συνεπικουρούμενος από τον ευρωπαϊκό, ανέλαβε αυτόκλητος μεσάζοντας για να εντάξει και τη FYROM στα γενικότερα αντιδραστικά σχέδια που αναπτύσει για ολόκληρη την περιοχή των Βαλκανίων.

Αναπάντητα Ερωτήματα

Εργατική Δημοκρατία προς ΕΕΚ

Κάνουμε λάθος μήπως;

Στο γράμμα αυτό - όπως και στα προηγούμενα άλλωστε - δεν πήραμε ως τώρα καμιά απάντηση!

Γιατί δεν απαντάτε σύντροφε Σάββα; Ρωτήσαμε πριν λίγο καιρό τον Γενικό Γραμματέα της Κ.Ε. του Ε.Ε.Κ.

"Το γράμμα σας είναι υβριστικό για εμάς" απάντησε, ενοχλημένος απ' την ερώτησή μας. Δεν βρήκε όμως τίποτε απολύτως να απαντήσει στη δεύτερη ενοχλητική ερώτησή μας:

Και τα προηγούμενα γράμματά μας ήταν επίσης υβριστικά σύντροφε; Γιατί δεν απαντήσατε ούτε και σ' αυτά;

Δημοσιεύουμε λοιπόν το τελευταίο αυτό γράμμα μας, για να μπορέσει ο κάθε αγωνιστής να κρίνει. Διευκρινίζοντας ότι κατά τη γνώμη μας οι αλήθειες, όσο ενοχλητικές κι αν είναι, παραμένουν αλήθειες και δεν μπορούν να χαρακτηριστούν βρισιές. Επαναστατική κριτική τους απευθύναμε και όχι διπλωματικό έγγραφο. Τους δώσαμε λοιπόν την δυνατότητα να απαντήσουν κι αυτοί με τον ίδιο "αγνή" αλλά αληθινό τρόπο, αν ήθελαν. Δεν το τόλμησαν όμως. Κι εμείς πιστεύουμε ότι με την "ευγενική" αυτή στάση τους δεν εξυπηρετούν καθόλου την αποκάλυψη της επαναστατικής αλήθειας και την πάλη ενάντια στην πολυδιάσπαση του μαρξιστικού επαναστατικού κινήματος. Κάνουμε λάθος μήπως;

Προς την Κ.Ε. του Ε.Ε.Κ.
Σύντροφοι

Για μια ακόμα φορά και με την ευκαιρία συμπλήρωσης 67 χρόνων από την δολοφονία του ιδρυτή της 4ης Διεθνούς, αισθανόμαστε την ιδεολογική και πολιτική υποχρέωση να επανέλθουμε και να σας υπενθυμίσουμε ορισμένες, πολύ σημαντικές κατά την ταπεινή μας γνώμη, προτάσεις, που σας απευθύναμε, γραπτά και προφορικά, στο διάστημα των δύο, περίπου, τελευταίων χρόνων.

Οι ξεχασμένες αυτές προτάσεις μας, αφορούσαν:

α) Την σύμπραξη μας στην ανάληψη πρωτοβουλίας και συγκεκριμένης δράσης μέσα στην εργατική τάξη και στα συνδικάτα, για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, ενάντια στην καπιταλιστική ληστρική επίθεση!

β) Την πάλη για την ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς, του κομματιασμένου παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, στις συνθήκες κατάρρευσης του σταλινικού σοσιαλπατριωτισμού και προχωρημένης αποσύνθεσης του παγκόσμιου καπιταλισμού!

Όπως ίσως θα θυμάστε, την πρώτη πρότασή μας, για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, στα λόγια δεν την απορρίψατε. Την αποδεχθήκατε και μάλιστα συμμετείχατε (χωρίς κανένα ζήλο, είναι αλήθεια) στη διαμόρφωση της σχετικής συμφωνίας, μαζί με τους συντρόφους της Αριστερής Α-

νασύνταξης και της Εργατικής Πολιτικής, συμφωνία που δημοσιεύτηκε τον Αύγουστο του 2006, με τις υπογραφές των τεσσάρων οργανώσεών μας.

Στην πράξη όμως, σύντροφοι, ουδέποτε δείξατε κάποιο ενδιαφέρον για την προώθηση αυτής της συμφωνίας. Ούτε και κάνατε οποιαδήποτε προσπάθεια συνεργασίας μαζί μας για την υλοποίηση μιας συμφωνίας, που, χωρίς αντιρρήσεις, την είχατε συνυπογράψει! Ακόμα και στις συσκέψεις της Επιτροπής Συντονισμού, που είχε σχηματιστεί, σπάνια εμφανίζονταν ο εκπρόσωπός σας, επικαλούμενος άλλες πιο επείγουσες και σοβαρότερες, προφανώς, πολιτικές υποχρεώσεις! Οι οποίες, όπως φαίνεται, δεν συμβάδιζαν, αλλά συγκρούονταν με την συμφωνία και την πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο!

Και πράγματι, πως μπορούσε να είναι διαφορετικά, αφού το κύριο ενδιαφέρον σας εξακολουθούσε να είναι συγκεντρωμένο στην υποσύλωση του χρεοκοπημένου μετώπου σας (ΜΕΡΑ) με τους "νεοαριστέρους" ριζοσπάστες σεχταριστές ηγέτες του ΝΑΡ και μερικούς άλλους δορυφόρους του;

Πως ήταν δυνατόν να "συγκεντρώσετε" την κύρια προσπάθειά σας μέσα στην εργατική τάξη και στα συνδικάτα, όπως όριζε η συμφωνία μας, όταν οι συντάξοί σας "ριζοσπάστες" του ΝΑΡ και του ΜΕΡΑ, σας έσερναν και σας σέρνουν στις διασπαστικές ξεχωριστές συγκεντρώσεις, έξω από τα εργατικά συν-

δικάτα, για να συγκροτήσετε έτσι ένα "νέο εργατικό κίνημα", σύμφωνα με τα "νεοαριστερά" αντιμαρξιστικά οράματα;

Και που να βρείτε χρόνο, μια δράκα άνθρωποι (αλλά με ένα φαναταχτερό τίτλο) να ασχοληθείτε σοβαρά με συζητήσεις για υλοποίηση της συμφωνίας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, όταν οι ανάγκες επιβίωσης του ΜΕΡΑ, σας επέβαλλαν να αναλώνετε σε ατέρμονες διαβουλεύσεις με όλο το φάσμα του μικροαστικού ακροαριστερού και "νεοαριστερού" νεφελώματος, ώστε να πετύχετε να συγκροτήσετε "ενιαίους" εκλογικούς συνδυασμούς μιας ανύπαρκτης "επαναστατικής αριστεράς" στις δημοτικές και στις βουλευτικές αναμετρήσεις; Με την ψευδαίσθηση, ασφαλώς, ότι χτίζετε έτσι το επαναστατικό κόμμα, γίνατε νεροκουβαλητές του σεχταριστικού καιροσκοπισμού, που συμπληρώνει το διαλυτικό έργο των υπολειμμάτων του σταλινικού εθνικορεφορμισμού! Και αφήσατε για το άγνωστο μέλλον τη συμφωνία που αναγνωρίζει πως οι μαρξιστές επαναστάτες οφείλουν να πρωτοστατήσουν, έπρεπε από καιρό να έχουν πρωτοστατήσει, σ' έναν αδιάκοπο, καθημερινό, αγώνα, ενάντια στη διάσπαση του εργατικού κινήματος, για το Ενιαίο Μέτωπο εργατικής αντεπίθεσης, για την δημοκρατική αναδιοργάνωση και μαζικοποίηση των εργατικών συνδικάτων και για τον επαναστατικό προσανατολισμό τους!

Ίδια ήταν η "απάντησή" σας και στην δεύτερη πρότασή μας, ευγενέστατοι και ευέλκτοι σύντροφοι της ηγεσίας του ΕΕΚ, με την τακτική του "ναι σε όλα".

Τόσο γραφτά όσο και προφορικά σας προτείναμε, ξανά και ξανά, να συνεννοηθούμε για τον προσδιορισμό του χρόνου και για την ετοιμασία μιας συζήτησης πάνω στο κορυφαίο πρόβλημα της πολυδιάσπασης του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, της 4ης Διεθνούς.

Σας ζητήσαμε, δηλαδή, να επανεξετάσουμε τις διαφορετικές προσεγγίσεις μας στο φως των γεγονότων και να συζητήσουμε για το πως και με ποια πολιτική μπορεί να μπει τέλος στην καταστροφική αυτή μακρόχρονη πολυδιάσπαση και περιθωριοποίηση του 4διεθνιστικού κινήματος, που ιδρύθηκε με το σκοπό να δώσει λύση στο πρόβλημα των προβλημάτων: στην κρίση επαναστατικής ηγεσίας του παγκόσμιου προλεταριάτου.

Ποτέ δεν μας αρνηθήκατε αυτή τη συζήτηση. Λαλίστατοι, όπως πάντα και με όλους, μας δίνετε την υποσχεση ότι θα μας απαντούσατε μόλις θα βρίσκατε χρόνο για να εξετάσετε το ζήτημα! Ο χρόνος όμως δεν βρέθηκε και οποιαδήποτε απάντησή σας ως τώρα δεν έχουμε πάρει!

Είμαστε απολύτως βέβαιοι όμως πως το ζήτημα δεν κώλυσε στην έλλειψη χρόνου. Εμφανεστάτα η ανακόλουθη συμπεριφορά σας προσδιορίστηκε από συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές, είναι το αποτέλεσμα των πολιτικών σας προσανατολισμών και προτεραιοτήτων. Η εγκατάλειψη εκ μέρους σας της συμφωνίας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο (που είχατε συνυπογράψει) και η ανάπτυξη δραστηριοτήτων που βρίσκονται σε σαφή αντίθεση με αυτή τη συμφωνία φανερώνει καθαρά ότι αν ήμασταν κι εμείς μια ακόμα ομάδα "νεοαριστερών" ριζοσπαστών ή άλλων ακροαριστερών "αντικαπιταλιστών" αναρχοφιλελεύθερων, σίγουρα δεν θα είχατε καμιά δυσκολία να βρείτε το χρόνο να συζητήσετε υπομονετικά και να συμπράξετε επίσης μαζί μας. Μια και θα βρισκόμαστε στο ίδιο μήκος κύματος, στον ίδιο κύκλο των πολιτικών σας προτιμήσεων!

Απ' όλα αυτά και αρκετά άλλα ανησυχητικά γεγονότα, έχουμε οδηγηθεί στο δυσάρεστο συμπέρασμα, σύντροφοι, ότι προτιμάτε να κινείστε σ' έναν πολύ λάθος δρόμο! Και γι' αυτό αισθανόμαστε την ανάγκη να σας ρωτήσουμε: μήπως είναι πλέον καιρός να κάνετε τον πολιτικός σας απολογισμό και την αναγκαία κομμουνιστική αυτοκριτική; Κι αν τυχόν τα έχετε κάνει ήδη αυτά, ποια μαθήματα έχετε βγάλει; Η μακρόχρονη σύμπραξή σας με το "νεοαριστερό" και ευρύτερα ακροαριστερό νεφέλωμα του ιδεολογικού χάους, σας βοηθάει κάπως, και πως, στην οικοδόμηση του "Επαναστατικού Εργατικού Κόμματος" και στην πάλη σας για την "επανάδρυση της 4ης Διεθνούς"; Ή μήπως είναι αυτή η πολιτική διαδικασία της "επανάδρυσης" που έχετε στο νου σας;

Με πολύ ενδιαφέρον θα θέλαμε να ακούσουμε τις απαντήσεις σας στα ερωτήματα αυτά. Και οπωσδήποτε να διδαχτούμε από τις εμπειρίες και τις νέες επαναστατικές ιδέες σας! Ελικρινά σας το λέμε, σύντροφοι. Είμαστε πολύ περίεργοι να μάθουμε γιατί ακολουθείτε και επιμένετε σ' αυτή την πολιτική, που δεν φαίνεται να συμβαδίζει με τις μολσεβίτικες παραδόσεις του κινήματος

Από Σελίδα 10

μας, της 4ης Διεθνούς!

Εμείς δεν είμαστε διανοούμενοι με τίτλους, ούτε και "κόμμα" όπως εσείς. Είμαστε μόνο μια ομάδα προλεταριακοί επαναστάτες. Και με όσα μαρξιστικά γράμματα καταφέραμε ως τώρα να μάθουμε στο σχολείο του Λένιν, του Τρότσκι και του Πουλιόπουλου, έχουμε, σύντροφοι, σηματοποιήσει τη γνώμη ότι ο "νεοαριστερός" δρόμος, που από χρόνια βαδίζετε, δεν βγάζει στην εργατική τάξη και την πρωτοπορία της. Αλλά οδηγεί μακριά απ' αυτήν. Στο βάλτο του μικροαστικού σεχταριστικού "ριζοσπαστισμού", στο τέλμα του αναρχοαυτόνομου "επαναστατισμού" της απελπισίας! Μας συγχωρείτε, αλλά αυτή ακριβώς τη γνώμη έχουμε σηματοποιήσει!

Και μάλιστα, νομίζουμε ότι τα ως τώρα αποτελέσματα των "νεοαριστερών" και ακροαριστερών "πόλων" και "μετώπων" (όπως το ΜΕΡΑ, το ΕΝΑΝΤΙΑ, κλπ) δείχνουν καθαρά και ξάστερα ότι απ' αυτόν τον δρόμο κι άλλες τόσες δεκαετίες αν συνεχίσετε, μάταια θα περιμένετε να δείτε οτιδήποτε άλλο από την ιδεολογική και πολιτική διάλυση του κομμουνιστικού κινήματος που βλέπετε μπροστά σας! Κι αυτό στο όνομα της "κομμουνιστικής επαναμελίωσης"!!!

Ακόμα, εμείς νομίζουμε ότι είναι ι-διαίτερος αποκαλυπτικό το πιο πρόσφατο γεγονός της ένθερμης προσκόλλησής σας στο πλευρό των "ριζοσπαστών" του ΝΑΡ και στον άδαιο τίτλο του ΜΕΡΑ, κι όταν ακόμα η κ. ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ κατήγγειλε τον οπορτουνισμό και τον σεχταρισμό ολόκληρης της ακροαριστερής πανσπερμίας, διαχώρισε καθαρά τον εαυτό της απ' αυτήν και παρουσίασε την δική της, πραγματικά κομμουνιστική, θέση - πρόταση για τις εκλογές, με βάση τα σημερινά, κοινωνικά και πολιτικά, δεδομένα!

Εμείς, συνταχθήκαμε με αυτή την πρόταση. Ενώ εσείς την απορρίψατε, έμπρακτα! Το ίδιο που κάνατε και με την συμφωνία για το Ενιαίο Μέτωπο! Είναι άραγε δυνατό τα γεγονότα αυτά να μην έχουν βαθύτερες αιτίες;

Ανησυχητικά, επομένως, πολύ ανησυχητικά, είναι τα σημάδια, αγαπητοί μας σύντροφοι, και νοιώθουμε ασφαλώς την υποχρέωση (απέναντι στις αρχές και τις ιδέες του κινήματός μας) να τα επισημάνουμε και να τα τονίσουμε, με κομμουνιστικά ευθύτητα.

Μα και να ξεκαθαρίσουμε, άλλη μια φορά, ότι εμείς εξακολουθούμε να πιστεύουμε, χωρίς αμφιβολίες, πως μόνο με την αδιάκοπη ιδεολογική πάλη, για την ενότητα ιδεών και για την οργανωτική ενοποίηση όλων των αληθινών τεταρτοδιεθνιστών, ό-

λων των μαρξιστών επαναστατών, σε μια Ενιαία Επαναστατική Οργάνωση της προλεταριακής πρωτοπορίας και του μπολσεβικισμού, θα μπορέσουμε να βάλουμε τις βάσεις και να χτίσουμε το πραγματικό επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης, το κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Και είναι για μας βέβαιο, ότι η αναγκαία αυτή ιδεολογική πάλη δεν θα γίνει στις διάφορες αίθουσες και με τις άγονες "διαβουλεύσεις" με αδιόρθωτους "ριζοσπάστες" σεχταριστές, αλλά θα γίνει συνδυασμένα με τον αγώνα για το Ενιαίο Μέτωπο ταξικής εργατικής αντεπίθεσης, για την επαναστατική ανασύνταξη του εργατικού κινήματος. Με τον αγώνα που απαιτεί, όχι την σύμπραξη, μα τη αποφασιστική, ανοιχτή, ρήξη με όλες τις σεχταριστικές, διαλυτικές πολιτικές και πρακτικές των "νεοαριστερών", ακροαριστερών και αναρχοαυτόνομων καιροσκοπών!

Δεν αποκλείουμε βέβαια καθόλου την περίπτωση να βλέπουμε ανάποδα κάποια πράγματα και να κάνουμε εμείς λάθος στις εκτιμήσεις μας. Ασφαλώς και δεν μας διαφεύγει ότι ο μόνος αλάθητος, εκτός από τον Πάπα, ήταν ο πατερούλης Στάλιν και τα τυφλά εκτελεστικά ενεργούμενά του. Το ενδεχόμενο αυτό κάνει ακόμα πιο αναγκαία την συζήτηση αφού, αν αποφασίζατε να χρησιμοποιήσετε τις γνώσεις την εμπειρία και την ευγλωττία σας θα βοηθήσετε να φανούν τα λάθη μας και να απαλλαγούμε εμείς και όσοι άλλοι από τις όποιες πλάνες! Όστε να μπορέσουμε, πια, να συντονίσουμε πια τα βήματά μας, να ενώσουμε τις λιγοστές δυνάμεις μας, και να παλέψουμε μαζί για την επαναστατική ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος.

Γι' αυτό και επανερχόμαστε στις δυο ξεχασμένες προτάσεις μας και σας καλούμε ξανά να διαθέσετε λίγο από τον πολύτιμο χρόνο σας για να συζητήσουμε, στο φως των γεγονότων και των εξελίξεων, τόσο για την ανάγκη πρακτικής εφαρμογής της συμφωνίας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, όσο και για την ανασυγκρότηση του κομματιασμένου κινήματος της 4ης Διεθνούς, ως αφετηρία για την μπολσεβίκικη ανασυγκρότηση όλων των διάσπαρτων επαναστατικών δυνάμεων του κομμουνισμού, απαλλαγμένου από τις διάφορες σεχταριστικές και οπορτουνιστικές αιρέσεις του. Ελπίζουμε τούτη τη φορά να μην περιμένουμε, άδικα, κι άλλο.

Αθήνα 1/9/2007

Συντροφικά

Η Οργανωτική Επιτροπή της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία

Εργατική Δημοκρατία προς την Ο.Κ.Δ.Ε. (Εργατική Πάλη)

Προς την Κ.Ε. της ΟΚΔΕ (Εργατική Πάλη)

Σύντροφοι

Επανερχόμενοι σε παλαιότερες επιστολές μας (16/12/2005 και 5/2/2006), σας καλούμε και πάλι να ανταλλάξουμε τις απόψεις μας σχετικά με την κατάσταση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος και να συζητήσουμε τις δύο προτάσεις που σας είχαμε κάνει:

α) για την ανάγκη να αναλάβουμε κοινό αγώνα για την υπέρβαση της πολύχρονης καταστροφικής διάσπασης των λιγοστών δυνάμεων που αναφέρονται στις αρχές, τις ιδέες και τους αγώνες των ιδρυτών της 4ης Διεθνούς και της ΟΚΔΕ - ΕΟΚΔΕ, και

β) να εξετάσουμε και να επανεκτιμήσουμε τους λόγους που δεν μας επέτρεψαν ως τώρα να συμπράξουμε και να πρωτοστατήσουμε στον αγώνα (μέσα στην εργατική τάξη και στα συνδικάτα) για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, όλων των τάσεων του εργατικού κινήματος, ενάντια στην εξουθε-νωτική επίθεση των ενωμένων δυνάμεων του παρακμασμένου καπιταλισμού, ντόπιου και ξένου.

Μαζί με όλες τις άλλες εξελίξεις που σημειώθηκαν, στο διάστημα των δύο τελευταίων χρόνων, στο παγκόσμιο και στο ελληνικό εργατικό κίνημα, εμείς, σύντροφοι, θεωρούμε ότι οι σημαντικότερες είναι οι προσπάθειες ενοποίησης - ανασυγκρότησης που γίνονται από διάφορες επαναστατικές μαρξιστικές ομάδες. Στη χώρα μας πιστεύουμε ότι το σημαντικότερο γεγονός, μέσα σ' αυτόν το χρόνο, ήταν η ενοποίηση των ομάδων: Αριστερή Ανασύνταξη και Εργατική Πολιτική, στην κατεύθυνση των ιδεολογικών και προγραμματικών βάσεων του μπολσεβικισμού, των βάσεων δηλαδή της 4ης Διεθνούς! Και επομένως πρέπει, νομίζουμε, να δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στις προτάσεις της ενωτικής Συνδιάσκεψής τους για την ενότητα όλων των Διεθνιστών Κομμουνιστών και για την ανάληψη πρωτοβουλίας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο!

Η σημαντική αυτή εξέλιξη έβαλε, πιστεύουμε, μπροστά στους 4διεθνιστές, το καθήκον να επανεκτιμήσουν την ως τώρα πολιτική και την πορεία τους, να βγάλουν τα μαθήματά τους από τις ολέθριες συνέπειες της διάσπασής τους και να επαναπροσανατολιστούν στην κατεύθυνση της μπολσεβίκικης ανασύνταξης του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος, ύστερα από την κατάρρευση του σταλινικού σοσιαλπατριωτισμού, σ' όλο τον κόσμο.

Από χρόνια υποστηρίζουμε ότι οι δύο ΟΚΔΕ και η Κίνησή μας, οι τρεις αυτές ομάδες που επικαλούνται την παράδοση και το μαρξιστικό επαναστατικό έργο των ιδρυτών της ΟΚΔΕ - ΕΟΚΔΕ, θα έπρεπε να έχουν ήδη, από καιρό, συμφωνήσει και να πρωτοστατούν για την ενοποίηση όλων των Διεθνιστών Κομμουνιστών σε μια Ενιαία Επαναστατική Οργάνωση της προλεταριακής πρωτοπορίας, σε μια νέα ΕΟΚΔΕ, κι επομένως για την μπολσεβίκικη ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος, απαλλαγμένου απ' όλους τους αρνητές και διαστρεβλωτές του μπολσεβικισμού.

Με αυτές τις ενωτικές σκέψεις και προθέσεις, ακολουθώντας τα βήματα και τις πρακτικές της μπολσεβίκικης ομάδας του Π. Πουλιόπουλου, σας απευθύνουμε και πάλι την συντροφική έκκληση να επιστρέψετε κι εσείς στην ενωτική πολιτική και τακτική των θεμελιωτών της 4ης Διεθνούς στη χώρα μας, να δεχτείτε την πρότασή μας να συζητήσουμε για την σύμπραξη των ομάδων μας, μέσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία, για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και να παλέψουμε μαζί για την μπολσεβίκικη ανασυγκρότηση του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς, ως θεμελιακή προϋπόθεση για την επαναστατική ανασύνταξη ολόκληρου του προδομένου κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος. Όπως καθαρά το έχουν δείξει οι παγκόσμιες εξελίξεις, η συνέχιση της διάσπασής μας και η πρόσμιξη του τροτσικισμού με τον ακροαριστερό μικροαστικό τυχοδιωκτισμό οδηγεί αναπότρεπτα το 4διεθνιστικό κίνημα στην διαρκή περιθωριοποίηση και στον πλήρη αφανισμό του, παρά το αναμφισβήτητο γεγονός ότι οι ιδρυτικές ιδέες του επιβεβαιώνονται διαρκώς από το σύνολο των κοινωνικών και πολιτικών δεδομένων της εποχής μας. Πρώτιστο επομένως καθήκον μας να βάλουμε τέλος στη διάσπασή μας!

Συντάχθηκε 20 Αυγούστου 2007 (67 χρόνια από την δολοφονία του ιδρυτή της 4ης Διεθνούς)

Αθήνα 1/9/2007

Συντροφικά

Η Οργανωτική Επιτροπή της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία

Προς την ΟΚΔΕ - Σπάρτακος Ντρέπεστε για την απόφασή σας;

Στις 31/12/2007, ο υπεύθυνος της Εργατικής Δημοκρατίας έστειλε στην ΟΚΔΕ - Σπάρτακος την παρακάτω επιστολή:

Προς
ΚΕ της ΟΚΔΕ Σπάρτακος
ΣΕ του Σπάρτακου
Τα μέλη της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος

Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος από την Συνδιάσκεψη του 2007 όπου θα συζητούσατε και θα αποφασίζατε σχετικά με την πρόταση που σας απευθύναμε για την οργάνωση και έναρξη διαδικασίας ενοποίησης των ομάδων μας, στην βάση των αρχών του επαναστατικού μαρξισμού, όπως ορίζονται στο καταστατικό σας. Πρόταση που επανειλημμένα και για χρόνια σας κάναμε χωρίς να δίνετε καμιά απάντηση.

Δυστυχώς, ξανά, δεν λάβαμε καμιά απάντησή σας. Παρ' όλο που ξέρουμε ότι συζητήσατε για το θέμα και καταλήξατε σε συγκεκριμένη απόφαση.

Από την πλήρη σιωπή σας και μόνο, καταλάβαμε ότι αρνηθήκατε και απορρίψατε την πρότασή μας. Μας το επιβεβαίωσαν όμως, με περιστασιακές ενημερώσεις, σύντροφοι, που παρακολούθησαν την Συνδιάσκεψή σας.

Από αυτούς τους συντρόφους, μάλιστα, μάθαμε ότι, ο λόγος για τον οποίο απορρίψατε την διαδικασία ενοποίησης ήταν η θέση της ομάδας μας για τον αστικό χαρακτήρα του κόμματος του ΠΑΣΟΚ. Μια θέση πολιτικής εκτίμησης, που σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να δικαιολογήσει την άρνησή σας να δεχτείτε την πρότασή μας, η οποία εναρμονίζεται με τις αρχές του ίδιου του καταστατικού σας. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, όταν, η θέση αυτή, αποτελεί πεποίθηση και πολλών μελών σας και προβληματισμό ακόμα περισσότερων ανάμεσά σας! Αλλά δεν ξαφνιαζόμαστε γι' αυτό. Ξέρουμε, πια, ότι τις πολιτικές αποφάσεις σας τις παίρνεται χωρίς να προσπαθείτε να εναρμονίζονται με τις αρχές σας. Αλλά εκείνο που δεν μπορεί να μας εξηγήσει κανείς είναι γιατί αποφεύγετε να γνωστοποιήσετε την απόφασή σας; Γιατί δεν μας ενημερώνετε; Και αν, για κάποιο άγνωστο λόγο, δεν θέλετε να έλθετε σε επαφή μαζί μας, γιατί δεν την δημοσιεύετε τουλάχιστον στο περιοδικό σας; Όστε, μαζί μ' εμάς, να ενημερωθούν και οι αναγνώστες σας, αλλά και κάθε άλλος στο κίνημα που ενδιαφέρεται; Ντρέπεστε γι' αυτήν ή απλά το ξεχάσατε λόγω περιφρόνησης και απαξίωσης; Μας είναι αδύνατο να ξεχωρίσουμε ποια από τις δύο εκδοχές είναι η χειρότερη.

Το ζήτημα της πολυδιάσπασης του κομμουνιστικού κινήματος, και ιδιαίτερα των τεταρτοδιεθνιστικών δυνάμεων, και η πάλη για την ενοποίησή τους, πρέπει να είναι, πιστεύουμε, από τα σημαντικότερα και κορυφαία ζητήματα κάθε αγωνιστή κομμουνιστή. Πολύ περισσότερο γι' αυτούς που ο τίτλος της οργάνωσής τους και οι αρχές, που επικαλούνται στο καταστατικό τους, τους συνδέουν με την προσπάθεια του Π. Πουλιόπουλου, των συντρόφων του και της οργάνωσής τους, την ΕΟΚΔΕ. Που, με όλο τους το είναι, πάλευαν για την συγκέντρωση και την ενότητα, των κομμουνιστών διεθνιστών, σε μια ενιαία επαναστατική οργάνωση. Πως λοιπόν μπορεί να εξηγηθεί και να δικαιολογηθεί η απόφασή σας; Τι σχέση μπορεί να έχει με τον τίτλο της οργάνωσής σας και με τις αρχές του καταστατικού της, η απαξιοτική και περιφρονητική στάση που κρατήσατε απέναντι στην ενοποιητική πρότασή μας;

Με το σημείωμα αυτό θέλουμε να εκφράσουμε την έντονη διαμαρτυρία μας για την αδικαιολόγητη και απαράδεκτη για κομμουνιστές, στάση που κρατάτε. Και σας καλούμε, έστω και τώρα, να δημοσιεύσετε την απόφαση της Συνδιάσκεψής σας, μαζί με την αιτιολόγησή της. Όχι μόνο για να σταματήσουν τα ειρωνικά χαμόγελα ενάντια στην οργάνωσή σας (και η κατασκευοφάντηση του ιστορικού της ονόματος) απ' όσους ρωτάνε για την τύχη της ενοποιητικής πρότασής μας. Αλλά και για να συμβάλλεται, έστω και στο ελάχιστο, έστω και με την αρνητική σας τοποθέτηση, στην ανάπτυξη και την προώθηση της συζήτησης για την ενότητα των πολυδιασπασμένων τεταρτοδιεθνιστικών και άλλων κομμουνιστικών - διεθνιστικών δυνάμεων.

Απευθυνόμαστε και στη Συντακτική Επιτροπή του Σπάρτακου ελπίζοντας ότι το σημείωμα αυτό, παρά την αυστηρή αλλά δικαιολογημένη τοποθέτησή του, θα δημοσιευτεί στις σελίδες του, ώστε να ενημερωθούν τα μέλη της οργάνωσής σας. Άλλωστε, στις σελίδες του Σπάρτακου τόσα και τόσα κείμενα έχουν δημοσιευτεί που στρέφονται ενάντια στις αρχές του καταστατικού της ΟΚΔΕ - Σπάρτακος και του επαναστατικού μαρξισμού. Ας δημοσιευτεί και αυτό που προσπαθεί να τα υπερασπίσει.

31/12/2007
Για την Εργατική Δημοκρατία
Σταθάτος Χάρης

Να βάλουμε τέλος στην πολυδιάσπαση

Πρις από 2 χρόνια, στις 5/2/2006, η Κίνησή μας, στην προσπάθειά της να συμβάλει στο ξεπέρασμα της πολυδιάσπασης των τεταρτοδιεθνιστικών δυνάμεων, απευθύνθηκε σε όλους τους τεταρτοδιεθνιστές της χώρας που συνεχίζουν να δέχονται τις μολοσεβίτικες ιδρυτικές αρχές της 4ης Διεθνούς προτείνοντας μια συνάντηση αντιπροσώπων για να συζητηθεί ο τρόπος και η δυνατότητα της διάσπασης του κινήματός μας. Δυστυχώς, απάντηση καμιά.

Επαναδημοσιεύουμε την επιστολή - έκκληση πιστεύοντας ότι οι εξελίξεις και τα γεγονότα που έχουν μεσολαβήσει από τότε να βοηθήσουν να ανοίξουν τα αυτιά για την επιβεβαιωμένη αναγκαιότητα, για τους επαναστάτες μαρξιστές, να βάλουμε τέλος στην πολυδιάσπασή τους.

Σύντροφοι

Είναι, νομίζουμε, φανερό σε όλους μας, ότι το κομμάτισμα του κινήματος της 4ης Διεθνούς, είναι το κύριο εμπόδιο στην μακρόχρονη πάλη όλων μας, για την οικοδόμηση του κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Για τον ίδιο λόγο, το πολυδιασπασμένο κίνημά μας, παρά την ιστορική του δικαίωση, στάθηκε ανίκανο να επιδράσει στα επαναστατικά κομμάτια του χρεοκοπημένου σταλινισμού και δεν μπορεί να αναλάβει αγώνα για την ανασυγκρότηση του διαλυμέ-νου παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος (ύστερα από την διάλυση της ΕΣΣΔ) και για την επαναστατική ανασύνταξη του εργατικού κινήματος.

Έχει έτσι όλη την ευχέρεια, το σαπισμένο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, να εμφανίζεται αήττητο και να επιτίθεται συνεχώς στις κατακτήσεις και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης και της κοινωνίας ολόκληρης.

Μπροστά σε αυτή την οδυνηρή πραγματικότητα, εμείς πι-

στεύουμε ότι είναι ανεπίτρεπτο και ακατανόητο, οι μαρξιστές επαναστάτες (οι 4διεθνιστές), να μην αισθάνονται την ανάγκη να παλέψουν για το ξεπέρασμα της διάσπασής τους, για την ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς πάνω στις μολοσεβίτικες αρχές, ιδέες και παραδόσεις της ίδρυσής της.

Με αυτές τις σκέψεις και διαθέσεις, αποφασίσαμε να σας προτείνουμε μια συνάντηση αντιπροσώπων όλων των τροτσκιστικών οργανώσεων της χώρας μας, με σκοπό να ανταλλάξουμε τις απόψεις μας για την δυνατότητα και τον τρόπο με τον οποίο θα μπορέσουμε να βάλουμε τέλος στη διάσπαση του κινήματός μας, εθνικά και παγκόσμια. Για να ανοίξουμε τον δρόμο στην ενότητα όλων των κομμουνιστών σε μια Ενιαία Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών.

5 Φεβρουαρίου 2006
Η Οργανωτική Επιτροπή της
Κίνησης
Εργατική Δημοκρατία

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά Ο ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ

ΤΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΑ ΚΟΛΠΑ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ

Τα αντεργατικά σχέδια της σημερινής γερμανικής εργοδοσίας Thyssen Krupp στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά, έχουν επικεντρωθεί, το τελευταίο διάστημα, στον αποκλεισμό των 186 εργαζομένων της μονάδας του τροχαίου υλικού.

Η γερμανική εργοδοσία, προσπαθεί, τους τελευταίους μήνες, με απειλές, εκβιασμούς και πονηρές παγίδες, να διαχωρίσει τους 186 εργαζόμενους από τους υπόλοιπους του Ναυπηγείου και να τους επιβάλλει ν' αποδεχτούν την απομάκρυνσή τους (ουσιαστικά την απόλυσή τους), προκαλώντας μια νέα συρρίκνωση του αριθμού των εργαζομένων σ' αυτό, διάσπαση της συνδικαλιστικής τους δύναμης και αποδυνάμωση του σωματείου τους "ΤΡΙΑΙΝΑ".

Στην πραγματικότητα, το χτύπημα, δεν περιορίζεται στους 186 αλλά στρέφεται κατά του συνόλου των 1400 εργαζομένων του ναυπηγείου και αποτελεί το κλειδί για τα επόμενα σχέδια που έχει σε βάρος κι άλλων τμημάτων (επισκευών κλπ). Σχέδια που απ' ό,τι φαίνεται συνδέονται στενά και με τα γενικότερα παιχνίδια που στήνονται με τη ιδιωτικοποίηση των λιμανιών και τις προθέσεις ανάπτυξης ιδιωτικού

λιμανιού στην περιοχή του ναυπηγείου.

Ήδη, οι εκτοξευμένες απειλές για νέες περικοπές κι άλλων 500 θέσεων -όσο κι αν σ' αυτή τη φάση έχουν χαρακτήρα απειλής και εκβιασμού, είτε λόγω της διαπραγμάτευσης νέας διμερούς σύμβασης με το σωματείο ΤΡΙΑΙΝΑ, είτε σχετίζονται με τον γαλλικό ή γερμανικό προσανατολισμό των εξοπλιστικών κυβερνητικών προγραμμάτων για αεροπλάνα και φρεγάτες - στην πραγματικότητα προδιαγράφουν τα μελλοντικά εργοδοτικά σχέδια. Που το πλήρες ξετύλιγμά τους πρέπει να αναμένεται με την καταληκτική ημερομηνία 31/5/2008, μέχρι την οποία η εργοδότης εταιρεία έχει δεσμευθεί, από το συμβόλαιο απόκτησης του ναυπηγείου, να διατηρήσει τις 1400 θέσεις εργασίας. Όρος που έχει, φυσικά, έχει ήδη καταπατηθεί από την ίδια.

Την υλοποίηση των σχεδίων της, η εργοδοσία, δεν την άφησε στην τύχη. Αξιοποιώντας πότε την ανοχή, πότε την αδράνεια και πότε την συμβολή του εργατοπατερικού προεδρείου της ΤΡΙΑΙΝΑΣ, την μεθόδευσε πολύ συστηματικά, στήνοντας γύρω από την αντίσταση και τον αγώνα των εργαζομένων ένα καλοστημένο και περίπλοκο νομικό πλαίσιο με επίκεντρο κατασκευασμένη για το σκοπό αυτό

θυγατρική της "Εταιρεία Τροχαίου Υλικού Ελλάδας ΑΕ" (ΕΤΥΕ) και το παιχνίδι της μεταβίβασής της.

Αποκαλύπτοντας από την αρχή την πρόθεσή τους ν' απαλλαχθούν από το τμήμα του τροχαίου υλικού, τα αφεντικά της Thyssen Krupp, χρησιμοποίησαν την ύπαρξη της ΕΤΥΕ -που αθόρυβα και πονηρά ιδρύθηκε, από το 2002, ως θυγατρική της ΕΝΑΕ, χωρίς να έχει ποτέ καμιά ξεχωριστή δραστηριότητα- για να ανακηρύξουν, από τον Οκτώβρη 2006, την αυτόνομη λειτουργία του τμήματος τροχαίου υλικού, ως ξεχωριστή εταιρεία. Μονομερώς και αυθαίρετα, έχρισαν, χωρίς να τους ρωτήσουν, 186 εργαζόμενους των ναυπηγείων ως εργαζόμενους στην νέα εταιρεία και μετά μεθόδευσαν την μεταβίβασή της, μαζί με τους εργαζόμενους, σε έναν άλλο γερμανικό όμιλο, ενός Dr Meyer -που απ' ό,τι φαίνεται η δουλειά του είναι να αναλαμβάνει τέτοια παιχνίδια με εταιρείες.

Έτσι, οι γερμανοί εργοδότες, με το νομικίστικο αυτό τρικ, πίστεψαν ότι, από την 1/10/2007, που θα ενεργοποιούνταν η μεταβίβαση της ΕΤΥΕ στον Dr Meyer, θα απαλλάσσονταν από 186 εργαζόμενους χωρίς να τους απολύσουν τυπικά και περισσότερο χωρίς τις εργατικές φασαρίες που αυτό θα συνεπάγονταν.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΙΝΑΣ ΚΑΙ Η "ΒΟΗΘΕΙΑ" ΤΗΣ ΓΣΕΕ

Για την επιτυχία αυτού του κόλπου, η εργοδοσία στηρίχτηκε στην αμέριστη βοήθεια του προέδρου του σωματείου.

Όταν, τον Ιούνιο 2006, γνωστοποιήθηκαν οι προθέσεις της εταιρείας για αυτόνομη του τροχαίου υλικού και παραπέρα συρρίκνωση του ναυπηγείου, το προεδρείο του σωματείου των

εργαζομένων ΤΡΙΑΙΝΑ (που ελέγχεται από την ηγεσία της ΠΑΣΚΕ), αντέδρασε διακηρύσσοντας ως αδιαπραγμάτευτη τη θέση του για "Ενιαίο Ναυπηγείο με όλες τις δραστηριότητες και 1400 θέσεις εργασίας". Με τις ανακοινώσεις του, δήλωνε τότε ότι "δεν διαπραγματεύομαστε την δραστηριότητα των τρένων" και πως "αν πουληθούν τα τρένα θα γίνει πόλεμος".

Στη συνέχεια όμως αποδείχτηκε ότι όλα αυτά δεν ήταν παρά μεγάλοστομες διακηρύξεις και βαρύγδουπες δηλώσεις χωρίς πραγματικό αντίκρισμα. Όχι μόνο δεν έκανε τίποτα για να εμποδίσει τις μεθοδεύσεις της εργοδοσίας αλλά, αντίθετα συνέβαλλε και συμβάλει έμπρακτα στην υλοποίησή τους!

Σε πλήρη αντίθεση με τις ανησυχίες και τις διαθέσεις των εργαζομένων και ποδοπατώντας όλη την αγωνιστική ιστορία του σωματείου, μαζί και την δική του, ο πρόεδρος του σωματείου, έφτασε να γίνει ο βασικός μοχλός και το κέντρο πίεσης, εκβιασμών και απαράδεκτων αντεργατικών μεθοδεύσεων για να περάσουν τα σχέδια της εργοδοσίας.

Πρώτα, (ως συνέχεια της ενδοτικής πολιτικής, που ακολούθησε, για την ιδιωτικοποίηση και το ξεπούλημα του ναυπηγείου), άφησε, από το 2002, εντελώς αδιαμαρτύρητα, να σχηματιστεί η ΕΤΥΕ. Μετά, με την φτηνή δικαιολογία πως η ΕΤΥΕ θ' αποτελέσει 100% θυγατρική της ΕΝΑΕ, όχι μόνο δεν αντέδρασε καθόλου στην "αυτονόμηση" του τροχαίου υλικού αλλά αντίθετα την δικαιολόγησε ως "αναγκαία"! Στο τέλος κατέληξε να είναι ο βασικός μοχλός υλοποίησης των εργοδοτικών σχεδίων, αναλαμβάνοντας εργολαβικά την παραπλάνηση των εργαζομένων και την μεθόδευση επιβολής της διάσπασης του Ναυπηγείου, την απομάκρυνση των 186 εργαζομένων από το Ναυπηγείο, τον

Από τη σελίδα

εκβιαστικό συνδικαλιστικό αποκλεισμό τους, την παραπέρα αποδυνάμωση του σωματείου και την προώθηση της διάσπασής του!

Συμπεριφερόμενος ως κλασικός εργατοπατέρας και φερέφωνο της εργοδοσίας, παρουσίασε μια, συνυπογραμμένη με τους εργοδότες R. Kuhlmann και Dr. H. Meyer, πρόταση - συμφωνία, που την ονόμασαν "Κοινωνικό Πλαίσιο Συμφωνίας για την Μεταβίβαση της Δραστηριότητας του Τροχαίου Υλικού από τα ΕΝΑΕ στον Όμιλο Dr. Meyer" και που τα 8 σημεία της, με εξοργιστικά αφελή τρόπο και με "εγγυήσεις" παγίδες, αποτυπώνουν τα σχέδια και τους σκοπούς των εργοδοτών. Μια συμφωνία που στην ουσία της αποτελεί ένα κόλπο μεθόδευσης της απομάκρυνσης των 186 εργαζομένων χωρίς να φανεί ότι απολύονται από τα ναυπηγεία.

Με το κόλπο της μεταβίβασης, η δουλειά αυτή αυτό μετατέθηκε, πονηρά, από τα ΕΝΑΕ στην εταιρεία της ΕΤΥΕ με το νέο ιδιοκτήτη. Το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος αυτής της συμφωνίας των 8 σημείων αναφέρεται αποκλειστικά και μόνο στην "εξασφάλιση" των αποζημιώσεων απόλυσης των 186, αποκαλύπτει τις πραγματικές προθέσεις που εξυπηρετεί. Με βλαχοπονηριά, επιχειρεί να μεταθέσει το ζήτημα από την άρνηση των απολύσεων και την αντίσταση στη συρρίκνωση των θέσεων εργασίας, στην "εξασφάλιση των αποζημιώσεων" με ντεφάκτο αποδοχή της προοπτικής των απολύσεων.

Με αποκάλυπτο εκβιαστικό τρόπο, ο πρόεδρος του σωματείου προσπαθεί, από τον Οκτώβρη 2007 και μετά, ξεχνώντας εντελώς όλα όσα είχε πει και δια-

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά και εργατοπατερισμός

κηρύξει προηγούμενα, να την επιβάλει στους εργαζόμενους του ναυπηγείου. Και κυρίως να υποχρεώσει τους 186 του τροχαίου υλικού να δεχτούν τις αυθαιρέσεις της εργοδοσίας και να την υπογράψουν, αποδεχόμενοι μοιρολατρικά την απομάκρυνσή τους και ουσιαστικά την απόλυσή τους από το ναυπηγείο!

Για να πετύχει τον σκοπό του, έφτασε να εκβιάζει αποκάλυπτα τους 186 εργαζόμενους πως αν δεν αποδεχτούν και δεν υπογράψουν την κατάπτυστη αντεργατική μεθόδευση και "συμφωνία" τότε "θα τους διαγράψει και από το σωματείο αφού δεν ανήκουν πια στο ναυπηγείο"! Και δεν σταμάτησε εκεί. Επέκτεινε τον εκβιασμό και με την διμερή συμφωνία για την νέα συλλογική σύμβαση, απειλώντας ανοιχτά: "Αν θέλετε να συμπεριληφθείτε στη σύμβαση και να πάρετε την αύξηση που θα συμφωνηθεί, υπογράψτε τη συμφωνία. Διαφορετικά δεν θα υπάρχει σύμβαση για σας"!!

Η αφοσίωσή του στο έργο αυτό είναι τέτοια που δεν διστάζει να δρομολογεί ακόμα και την διάσπαση του σωματείου της ΤΡΙΑΙΝΑΣ, ωθώντας έμμεσα αλλά φανερά τους 186 στην παγίδα συγκρότησης νέου σωματείου.

Άραγε τι κινεί αυτό το ξεδιάντροπα αντεργατικό μένος; Τι δεσμεύσεις και υποχρεώσεις μπορούν να κάνουν ένα πρόεδρο ενός εργατικού σωματείου να ενεργεί με τέτοιους τρόπους και μεθόδους που αποκάλυπτα ανταποκρίνονται στα σχέδια του εργοδότη;

Επιδιώκοντας, μάλιστα, να "ντύσει" με νομιμοφάνεια όλη

αυτή την εργατοπατερική - αντεργατική δραστηριότητα, δεν δίστασε να προσφύγει και στην βοήθεια της ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Από την οποία, αφού στήθηκε το παιχνίδι με την ΕΤΥΕ, ζήτησε γραπτή γνωμοδότηση για το αν οι 186 πρέπει να θεωρούνται μέλη του σωματείου και αν "μπορούν να συμμετάσχουν στις εκλογές του" ή να διαγραφούν!

Η "γνωμοδότηση" της ηγεσίας της ΓΣΕΕ ήταν πιο τραγική και από το ίδιο το αίτημα. Οι υπάλληλοι του κυβερνητικού συνδικαλισμού, που ελέγχουν την ηγεσία της, απαντώντας όχι σαν ανώτατο όργανο του εργατικού συνδικαλισμού που οφείλει να προστατέψει και να υπερασπίσει τα συμφέροντα των εργαζομένων και του σωματείου αλλά σαν νομικό γραφείο με νομικίστικα τερτίπια, έκλεισαν τα μάτια στην οφθαλμοφανή πραγματικότητα, ευθυγραμμίστηκαν με τις απαράδεκτες αντεργατικές μεθοδεύσεις και τους εργατοπατερικούς εκβιασμούς και αβίαστα "γνωμάτευσαν" με τρόπο που ευθέως εξυπηρετεί τις επιδιώξεις της εργοδοσίας. Με την υπογραφή του Γ. Παναγόπουλου και του Κ. Πουπάκη, η ΓΣΕΕ γνωμοδότησε ότι οι 186 εργαζόμενοι "εφόσον δεν αποτελούν πλέον προσωπικό των Ναυπηγείων Σκαραμαγκά... η απώλεια της παραπάνω καταστατικής ιδιότητας δημιουργεί λόγο διαγραφής των εργαζομένων αυτών από το σωματείο"!! (Αρ. Εγγράφου ΓΣΕΕ 1971/22-10-2007, ΣΚ/βπ/191007).

Ως γνήσιοι εργατοπατέρες κι αυτοί, έδωσαν το πράσινο φως για την παράδοση των 186 εργαζομένων του τροχαίου υλικού,

και κατά προέκταση ολόκληρου του ναυπηγείου, στο έλεος της εργοδοτικής αυθαιρεσίας και του εργατοπατερισμού. Προφανώς, η "γνωμάτευση" αυτών των κομματικοϋπαλλήλων, αποτελεί, κι αυτή, μέρος της σημαντικής εύνοιας που έχει εξασφαλίσει η γερμανική εργοδοσία των ναυπηγείων από τους υπουργούς και τις κυβερνήσεις του εκμεταλλευτικού καθεστώτος, τόσο της ΝΔ όσο και του ΠΑΣΟΚ.

Ο ξεδιάντροπος και άθλιος αντεργατικός ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του κομματικού και κρατικού συνδικαλισμού σε πλήρη και εξοργιστική εφαρμογή!

Η ΑΓΑΝΑΧΤΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Γ.Σ.

Όπως ήταν φυσικό, όλες αυτές οι μεθοδεύσεις και οι εξελίξεις των τελευταίων χρόνων, και ιδιαίτερα των τελευταίων μηνών, έχουν αυξήσει κατακόρυφα τις ανησυχίες και την αγανάκτηση όλων των εργατών του ναυπηγείου. Από την μια η αδιάστακτη εργοδοσία που συνεχώς στήνει παιχνίδια σε βάρος της δουλειάς τους και των κατακτήσεών τους. Από την άλλη, οι εργατοπατέρες του σωματείου, στο οποίο στηρίζουν τις ελπίδες τους, με τα σάλτα τους, φθείρουν και εξασθενούν την δύναμη του, ευθυγραμμισμένοι με τα σχέδια του εργοδότη.

Η αγανάκτηση από τις μεθοδεύσεις αυτές είναι τόσο διάχυτη, που υποχρέωσε τους εκπροσώπους της παράταξης Εργοστασιακής Επιτροπής (ΠΑΜΕ), να εγκαταλείψουν την εκλογικίστικη στάση αναμονής που κρατούν, προσβλέποντας προφανώς στην "είσπραξη" της δυσαρέσκειας σε ψήφους και έδρες, και να διατυπώσουν μομφή κατά του προεδρείου του ΔΣ.

Μα η αγανάκτηση αυτή, πιο ανάγλυφα, εκφράστηκε στη Γενική Συνέλευση που πραγματοποιήθηκε, στις 16/10/2007, για να κρίνει την μομφή αυτή, η οποία αναπόφευκτα δέθηκε με την αποδοχή ή την απόρριψη της συμφωνίας πρότασης "Κοινωνικό Πλαίσιο

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά Ο ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ

Από τη σελίδα

Συμφωνίας για την Μεταβίβαση της Δραστηριότητας του Τροχαίου Υλικού" του προέδρου και της εργοδοσίας.

Η απόφαση της ΓΣ ήταν κεραυνός. Από τους 1089 που ψήφισαν, 579 (55%) είπαν ΟΧΙ στην πρόταση συμφωνία του προέδρου και 480 (45%) είπαν ΝΑΙ. Η θέληση των εργαζομένων ήταν σαφής. Παρά τους εκφοβισμούς, τις μεθοδεύσεις και την παραπληροφόρηση, η πλειοψηφία των εργατών του ναυπηγείου απέρριψε κατηγορηματικά την διάσπαση του ναυπηγείου και είπε βροντερό ΟΧΙ στην απομάκρυνση του τροχαίου υλικού και των εργαζομένων του.

Η υπερψήφιση της μομφής και η καταδίκη του προεδρείου από την ΓΣ επέβαλε, την παραίτηση του ΔΣ και την άμεση προσφυγή σε εκλογές ανάδειξης νέου ΔΣ στο σωματείο. Το ίδιο το προεδρείο, άλλωστε, με την ανακοίνωσή του (4/10/2007), πριν την ΓΣ, παραδέχονταν τα εξής: "Θεωρούμε ότι η πρότασή μας στη Γενική Συνέλευση αν υπερισχύσει, η μομφή πάει στα αζήτητα. Αν τώρα οι εργαζόμενοι ψηφίσουν την πρόταση Αγωνιστικών Κινητοποιήσεων, δηλαδή ψηφιστεί η μομφή, λόγοι Δημοκρατι-

κής ευαισθησίας αλλά και συνείδησης, θα υποβάλλουμε την παραίτησή μας και το Σωματείο θα πάει για εκλογές!"

Πέρασαν, όμως σχεδόν 5 μήνες από την απόφαση της ΓΣ και ούτε παραίτηση έγινε, ούτε εκλογές. Και όχι μόνο αυτό αλλά συνέχισαν, πιο εντατικά, την εργατοπατερική τους εκβιαστική αντεργατική δραστηριότητα σε βάρος των 186 και τις πιέσεις τους για την αποδοχή της "συμφωνίας", που η ΓΣ απέρριψε!! Οι μεγαλοστομίες "ευαισθησίας και συνείδησης" αποδείχτηκαν κενές κάθε περιεχομένου.

Η απροκάλυπτη και ξεδιάντροπη καταπάτηση των αποφάσεων της Γ.Σ. συμπληρώνει την χρόνια κακοποίηση της εργατικής δημοκρατίας στη βάση της οποίας έπρεπε να λειτουργεί κάθε εργατικό σωματείο για να διατηρεί και να εξασφαλίζει την δύναμή του, με την ενεργή συμμετοχή των ίδιων των εργατών, και να αποτρέπει κάθε εργατοπατερισμό στις γραμμές του συνδικαλιστικού κινήματος.

Στην καταπάτηση αυτή των αποφάσεων της ΓΣ και της εργατικοδημοκρατικής λειτουργίας του σωματείου, συμβάλλουν καθοριστικά, και οι άλλες παρατάξεις του ΔΣ του σωματείου (Εργοστασιακή Επιτροπή/ΠΑΜΕ και ΔΑΚΕ). Με την στάση σιωπής και ανοχής που κρατούν, ακόμα και μετά την ΓΣ, αφήνοντας την καταστροφική εργατοπατερική δράση του προέδρου του ΔΣ να φθείρει και να εξασθενεί το σωματείο, σπέρνοντας την απογοήτευση ανάμεσα στους εργαζόμενους. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε μια περίοδο έντονων διεργασιών και διακύβευσης βασικών εργατικών συμφερόντων μέσα στο ναυπηγείο, το ΔΣ του σωματείου έχει να συνεδριάσει πάνω από 4 μήνες!!

Σημαντικές ευθύνες συνενοχής στην καταστροφική αυτή δράση έχουν και οι δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ, αυτές που διαφωνούν με την στάση και την πολιτική του προέδρου αλλά δεν κάνουν τίποτα ουσιαστικό για να τον σταμα-

τήσουν.

Η δύναμη που ουσιαστικά σήκωσε όλο το βάρος της αντίστασης στα αντεργατικά σχέδια της εργοδοσίας, αντιστάθηκε στις εργατοπατερικές αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις του προεδρείου, έσωσε την αγωνιστική τιμή του σωματείου και έκφρασε τις πραγματικές διαθέσεις του συνόλου των εργαζομένων του ναυπηγείου, ήταν οι 186 εργαζόμενοι του τροχαίου υλικού και η ομάδα πρωτοβουλίας που υποχρεώθηκαν να συγκροτήσουν. Με την συνεχή κινητοποίησή τους έβαλαν φρένο στα εργοδοτικά σχέδια και ακύρωσαν την ουσιαστική εφαρμογή τους. Η ευκολία με την οποία η εργοδοσία οραματιζόνταν να πετύχει την αποπομπή τους συντρίφτηκε πάνω στην σθεναρή αντίστασή τους. Και κατάφεραν, το ένα μετά το άλλο εργοδοτικό κόλπο παραπλάνησης, εκβιασμού και απειλών, να πέφτει, χωρίς αποτέλεσμα, στο κενό. Με την πάλη τους έπνιξαν την ελπίδα της εργοδοσίας ότι θα καταφέρει να κάνει την βρομοδουλειά της με τη βοήθεια του προεδρείου του σωματείου. Και κυρίως απέφυγαν αποτελεσματικά τις εργοδοτικές παγίδες μαζί με τις κάθε είδους "σειρήνες" που τους "έσπρωχναν" και τους "σπρώχνουν" να "φτιάξουν" άλλο σωματείο.

Απέδειξαν ότι οι εργάτες του ναυπηγείου ενωμένοι μπορούν να επαναλάβουν ότι κατάφεραν ενάντια στον Νιάρχο και τους κυβερνητικούς υποστηρικτές του. Να σώσουν το ναυπηγείο και να πάρουν στα χέρια τους το σωματείο, ανασυγκροτώντας το σε ένα δυνατό ταξικό αγωνιστικό

όργανο πάλης. Το μένος του προέδρου του σωματείου απέναντι στην ομάδα πρωτοβουλίας των 186 πηγάζει από το γεγονός ότι αντιπροσωπεύουν αυτήν ακριβώς την δυνατότητα. Αναγνωρίζει σ' αυτούς ότι ο ίδιος αντιπροσώπευε το 1985. Μόνο που ο ίδιος, σήμερα, βρίσκεται στην θέση αυτών που τότε πολεμούσε!

Με την αποφασιστική τους στάση, οι 186 και η ομάδα πρωτοβουλίας τους, απέδειξαν ότι οι εργάτες του ναυπηγείου, ενωμένοι και συγκεντρωμένοι, έχουν όλη την δύναμη να προστατέψουν αποτελεσματικά τα δικαιώματά τους και την δουλειά τους, απέναντι στα εργοδοτικά σχέδια. Να σταματήσουν την διάσπαση του ναυπηγείου και τον διαχωρισμό των εργαζομένων του. Να ακυρώσουν τα σχέδια αποδυνάμωσης και διάσπασης του σωματείου. Να επιβάλουν την άμεση εφαρμογή των αποφάσεων της Γενικής Συνέλευσης του Οκτώβρη. Να αναδείξουν, στο σωματείο τους, ηγεσία που θα ακολουθεί αταλάντευτα μια νικηφόρα ταξική πολιτική, για την υπεράσπιση και την διεύρυνση των εργατικών συμφερόντων. Να επιβάλλουν την αναγκαία εργατοδημοκρατική λειτουργία του. Και να το κάνουν σημαντικό συντελεστή ενότητας, οργάνωσης, συντονισμού και νικηφόρας δράσης για τις δυνάμεις όχι μόνο του ναυπηγικού και μεταλλουργικού κλάδου αλλά και ολόκληρης της εργατικής τάξης, ενάντια στην κυβερνητική και εργοδοτική αντεργατική επίθεση.

Χ.Σ.

